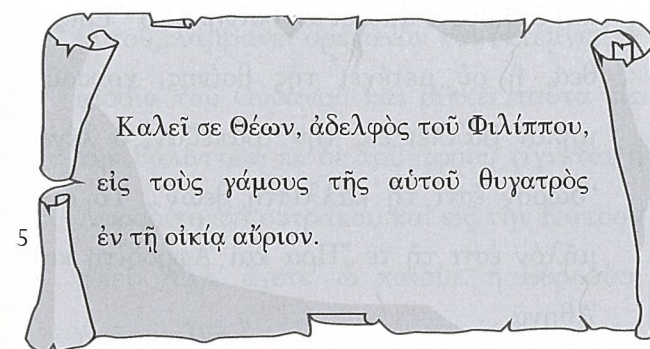

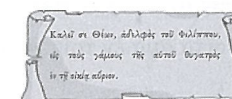
Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τήμερον μὲν ὁ Φίλιππος ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ
ἀδελφοῦ ἔχει, ἐν ἣ γράφει τάδε·

Καλεῖ σε Θεών, ἀδελφὸς τοῦ Φιλίππου,
εἰς τοὺς γάμους τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς
ἐν τῇ οἰκίᾳ αὔριον.

ή ἐπιστολή

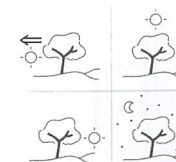

καλεῖ σε Θεών εἰς τοὺς γάμους :
Θεών ἐθέλει ὅτι σὺ εἰς τοὺς
γάμους βαίνεις
ὁ γάμος

τῆς θυγατρὸς < ή θυγάτηρ
ή θυγάτηρ : τὸ θηλυκὸν τέκνον

χθές

τήμερον ⇒ αὔριον

ὁ καιρός

ἡ νύμφη : ἡ ἀδελφή τοῦ Θεώνος

καλλίστη = μάλα καλή
καλός, ἡ, ὄν ↔ αἰσχρός, ἄ, ὄν

μάλιστά γε : ναί

ἀεὶ : καθ' ἡμέραν

γαμέω - ὦ < ὁ γάμος

βαίνω

ἡ θοῖνη : σῖτα ἅμα ἐν τοῖς γάμοις

οὐ μετέχω τῆς θοίνης : οὐκ εἰμὶ
ἐν τῇ θοίνῃ

τὸ χρυσοῦν μῆλον

βάλλω ↔ λαμβάνω

ἡ τράπεζα

τὸ δῶρον

Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ὁ Φίλιππος καὶ ἡ
Εὐρυδίκη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Θεώνος μετὰ τῶν
παιδίων εἰσί, καὶ δὴ καὶ ἡ Χαρά.

Ἑλένη - Ὡς καλή ἐστὶν ἡ νύμφη, ὦ Χαρά.

10 Αὕτη δὴ ἐστὶ καλλίστη νύμφη.

Χαρά - Μάλιστά γε, ὦ Ἑλένη· ἡ οὖν νύμφη
καλὴ ἀεὶ ἐστὶν.

Ἑλένη - Ἄρ' εἰσὶ καὶ καλαὶ αἱ θεαί;

Στέφανος - Αἱ θεαὶ καλαὶ εἰσιν, ἡ δὲ καλλίστη
15 τῶν θεῶν Ἀφροδίτη ἐστίν.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε.

Ἑλένη - Διὰ τί δὴ λέγεις ὅτι ἐστὶ καλλίστη;

Χαρά - Ἐν μὲν τῷ λόφῳ Πηλίου ὁ Πηλεὺς
τὴν Θέτιν γαμεῖ· οἱ γὰρ θεοὶ εἰς τοὺς
20 γάμους τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος βαίνουνσιν
καὶ ἐσθίουσιν ἅμα ἐν τῇ θοίνῃ. Ἡ δ' Ἔρις ἡ
θεά, ἣ οὐ μετέχει τῆς θοίνης, χρυσοῦν
μῆλον βάλλει εἰς τὴν τράπεζαν, ὃ λέγει
“δῶρόν ἐστι τῇ καλλίστῃ θεῶν”. Τὸ οὖν
25 μῆλόν ἐστι τῇ τε Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ
Ἀθηνᾶ.

1) τακα ρα τι

Ὁ δὲ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν κελεύει αὐτὰς
ἄγειν εἰς τὸν λόφον¹ Ἴδην, ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ
Πάρις, ἐπειδὴ² καλὸς τε αὐτός ἐστι καὶ
30 σοφός. Αἱ οὖν θεαὶ καταβαίνουνσιν περὶ τὸν
Πάριν· ἡ μὲν Ἥρα αὐτῷ βασιλεύειν
τῆς Ἀσίας παρέχει, ἡ δ' Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς
πολέμοις νικᾶν, ἡ δ' Ἀφροδίτη τὴν Ἑλένην
γαμεῖν. Ὁ δὲ Πάρις τὰς θεὰς ὁρᾷ καὶ λέγει
35 ὅτι ἡ Ἀφροδίτη καλλίστη ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Ὡς Ἑλένη, ἄρα γινώσκεις τίς
ἐστὶν ὁ πατὴρ αὐτῆς;

Ἑλένη - Τίς δὲ ὁ πατήρ;

Χαρά - Ἡ τοίνυν Ἀφροδίτη ἐστὶ τέκνον τοῦ
40 Οὐρανοῦ, ὅς ἐστι τοῦ Κρόνου πατήρ, τέκνα
δ' ἔχειν οὐκ ἐθέλει· βάλλει οὖν ταῦτα ἐντὸς
τῆς μητρὸς.³ Ὁ μὲν Κρόνος, ὕστατον τέκνον
αὐτοῦ, λαμβάνει δρέπανον καὶ ἐκτέμνει τὰ
αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ρίπτει ταῦτα εἰς
45 τὴν θάλατταν· ἐκ δὲ τοῦ ἀφροῦ γίγνεται ἡ
Ἀφροδίτη ἐπὶ ὀστράκου καὶ εἰς τὴν Κύπρον
πλεῖ. Ἀλλ' ἄγετε, ὦ παιδιά, ἡ Εὐρυδίκη
ἡμᾶς καλεῖ.

3) ὁμοίαν τῇ θεῶν καὶ τῇ

κελεύω : λέγω

ἄγω : φέρω

σοφός, ἡ, ὄν

βασιλεύω

ἐν τοῖς πολέμοις νικᾶν

τοίνυν : οὖν, δὲ

ὑστατος, η, ὄν ↔ πρῶτος, η, ὄν

ἐκτέμνει τῷ δρεπάνῳ

τὰ αἰδοῖα

ρίπτω : βάλλω

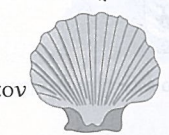
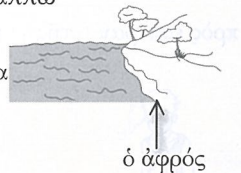
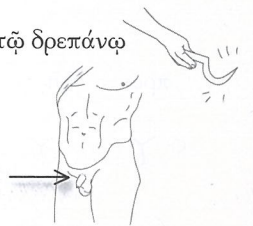
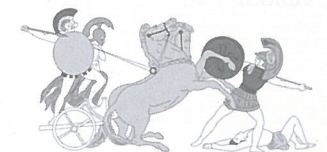
ἡ θάλαττα

ὁ ἀφρός

γίγνεται ↔ ἀποθνήσκει

τὸ ὀστρακον

πλέω : βαίνω κατὰ θάλατταν

Η ΕΣΤΙΑ

Πρὸς μὲν ἐσπέραν ἐστὶ καὶ ὁ Φιλίππος
οὐ γεωργεῖ ἐν τῷ χωρίῳ. Ἡ δ' Εὐρυδίκη
(λάχανα ἔψει) ἃ ἐκ τοῦ κήπου φέρει ὁ Φιλίππος.
Ἐν ᾧ δὲ χρόνῳ ἡ Εὐρυδίκη ἔψει τὰ λάχανα
καὶ τὰ φά, τὰ δὲ παιδιά παρὰ τὴν Χαρὰν
καθίζουσιν ἐπὶ τὴν ἐστίαν, οὗτοι δὲ λαλοῦσιν
μετ' ἀλλήλων.

Ἀλέξανδρος - Ἄρα οἱ θεοί, ὦ Χαρά, ἐστὶαν
ἔχουσιν ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι;

λαλέω - ὦ = λέγω

10 Χαρά - Ναί. Οἱ γε θεοὶ ἐστὶαν ἔχουσιν ὥσπερ
ἡμεῖς· λέγω δὴ περὶ τῆς Ἑστίας τῆς θεᾶς.

Ἀλέξανδρος - Πῶς λέγεις; ἡ ἐστία ἐστὶ θεά;

Χαρά - Πάνυ γε· μένει δὲ ἡ Ἑστία ἐν θεῶν
οἴκῳ μόνῃ, ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

15 Στέφανος - Ἡ δὲ Ἑστία τέκνον τοῦ Κρόνου
καὶ τῆς Ῥέας ἐστίν· ἀδελφὴ δὲ τοῦ Διός.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε. Ἡ μὲν
Ἑστία τὸ πρῶτον τέκνον τῆς τε Ῥέας καὶ
τοῦ Κρόνου ἐστίν· ὁ μέντοι Κρόνος τέκνα
οὐκ ἐθέλει. Οὗτος οὖν τὴν Ἑστίαν
καταπίνει· εἴτα ἡ Ῥέα τίκτει τὴν Δήμητρα
καὶ τὴν Ἥραν, ἃς ὁ Κρόνος καὶ καταπίνει·
μετὰ δ' αὐτὰς τὸν Ἄϊδην καὶ τὸν Ποσειδῶνα.

Ἡ δὲ Ῥέα καὶ τίκτει τὸν Δία, εἰς δὲ τὴν
25 Κρήτην αὐτὸν φέρει, ὃν τρέφει ἡ Ἀμαλθεία
ἡ αἶξ.² Ῥέα δὲ λίθον ἐν σπαργάνοις
παρέχει τῷ Κρόνῳ ἀντὶ τέκνου. Μετὰ δὲ
πολὺν χρόνον ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Μῆτις
παρέχουσι τῷ Κρόνῳ φάρμακον· οὗτος
30 οὖν ἐξεμεῖ³ τὰς τε ἀδελφὰς καὶ τοὺς
ἀδελφούς.

μένω : εἰμί, οἰκῶ

ὁ οἶκος = ἡ οἰκία

μόνος, η, ον ↔ μετ' ἄλλων

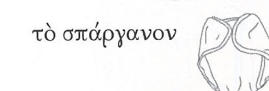
μέντοι : ἀλλά

καταπίνει τὰ τέκνα, ἐπειδὴ
ταῦτα οὐκ ἐθέλει

καταπίνω : ἐσθίω

ὁ λίθος

τὸ σπάργανον

ἐξεμέω - ὦ ↔ ἐσθίω

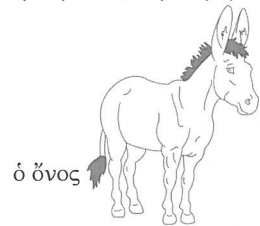
οὐκ ἐθέλω

ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι : ἀπὸ τοῦ
πρώτου ποιεῖν, λέγειν...

πρὸ πάντων τῶν θεῶν :
πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν

ἡ παρθένος : ἡ οὐ γαμεῖ

ὁ ὄνος
ἱερός, ἄ, ὄν : θεῖος, α, ὄν (< θεός)

ἡ τροφή ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐστίν

Στέφανος - Ἄρα ἡμεῖς λέγομεν “ἀφ' Ἑστίας
ἄρχεσθαι”, ἐπειδὴ ἡ Ἑστία τὸ πρῶτον
τέκνον αὐτῶν ἐστίν;

35 Χαρά - Πάνυ γε. Καὶ πρὸ πάντων τῶν θεῶν
τῇ Ἑστία πρώτη προθύομεν.*

Ἑλένη - Ἄρ' ἔχει τέκνα;

Χαρά - Οὐδαμῶς. Ὁ μὲν Ποσειδῶν καὶ ὁ
Ἀπόλλων ἐθέλουσιν αὐτὴν γαμεῖν, ἡ δὲ θεὰ
40 οὐκ ἐθέλει· ἡ γὰρ Ἑστία παρθένος ἐστίν. Ὁ
δὲ Ζεὺς αὐτῇ ἀντὶ γάμου παρέχει τὸν ἐν
μέσῳ οἴκῳ τόπον.

Στέφανος - Ὁ δὴ ὄνος ἱερὸν ζῷον τῆς Ἑστίας
ἐστίν.

45 Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε· ἀλλὰ
ἄγετε, ὦ παιδιά, ἡ τροφή ἐπὶ τῆς τραπέζης
ἐστίν.

Η ΔΗΜΗΤΗΡ

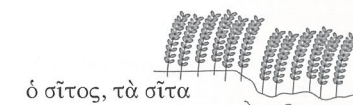
Πρὶν πολλοὶ γεωργοὶ εἰσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
Ἀλεξάνδρου. Τήμερον δὲ τὰ σῖτα ἐν τῷ
Φιλίππου χωρίῳ φυτεύουσιν. Ἡ δὲ Χαρά καὶ
τὰ παιδιά ἐν τῇ οἰκίᾳ μένουσιν.

5 Ἀλέξανδρος - ὦ Χαρά, οὗτοι τίνες εἰσίν;

Χαρά - Οὗτοί εἰσιν γεωργοί, οἳ ἐγγὺς οἰκοῦσιν·
τήμερον γὰρ τὰ σῖτα φυτεύουσιν.

Ἑλένη - Καὶ ποῦ ἐστὶν ἡ μήτηρ μου;

τήμερον : ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ

ὁ σῖτος, τὰ σῖτα

Χαρά - Ἡ Εὐρυδίκη ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐστίν.

10 Ἑλένη - Διὰ τί, ὦ Χαρά;

Χαρά - Αὕτη μετ' ἄλλων γυναικῶν ἐν ταῖς
Ἀθήναις ἐστίν· τὰ γὰρ Θεσμοφορία ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Τί δέ ἐστι τὰ Θεσμοφορία;

Χαρά - Ἑορτὴ δὴ ἐστὶ τῇ Δήμητρι.

15 Ἀλέξανδρος - Καὶ τίς ἐστὶν ἡ Δημήτηρ;
ἄρ' ἐστὶ καὶ θεά;

Στέφανος - Ἡ δὴ Δημήτηρ ἐστὶ θεά, ἀδελφὴ
τοῦ Διός.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε. Ἡ μὲν

20 Δημήτηρ φύει τὰ τε φυτὰ καὶ τοὺς
καρπούς· ὁ δὲ πατὴρ ἐστὶ Κρόνος καὶ ἡ
μήτηρ Ῥέα.

Ἑλένη - Ὁ πατὴρ μου γεωργός ἐστιν.

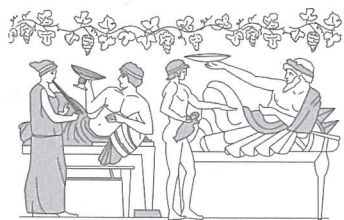
Χαρά - Ναί, ὦ Ἑλένη· ὁ μὲν Φίλιππος

25 γεωργός ἐστι καὶ σῖτα φυτεύει, καὶ ὁ σῖτος
σημεῖον τῆς Δημητρὸς ἐστίν.

Ἑλένη - Ἄρ' ἔχει τέκνα;

τῶν γυναικῶν < ἡ γυνή
ἡ γυνή : ἡ Εὐρυδίκη γυνή
ἐστίν, καὶ δὴ καὶ ἡ Χαρά

ἡ ἑορτή

ὁ σῖτος σημεῖον τῆς Δημητρὸς
ἐστίν : ὁ σῖτος τῆς Δημητρὸς
ἐστίν

Χαρά - Μάλιστα γε. Ἡ Δημήτηρ ἔχει τέκνον
τὴν Περσεφόνην. Ἄρ' ἐθέλετε ἀκούειν περὶ

30 τῆς Δημητρὸς τε καὶ τῆς Περσεφόνης;

Ἑλένη - Πάνυ γε.*

Χαρά - Ἀκούετε δὴ νυν. Ἡ μὲν Περσεφόνη
ἐν λειμῶνι ἐστὶ καὶ ἄνθη* συλλέγει. Ὁ δὲ
Ἄϊδης Περσεφόνης ἐρᾷ* καὶ ἀρπάζει αὐτὴν
35 κρύφα*. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός
τε καὶ ἡμέρας κατὰ τὴν γῆν ζητεῖ αὐτήν·
βαίνει δὲ εἰς τὴν Ἑλευσίνα.

Μανθάνει μὲν οὖν αὕτη παρὰ
Τριπτολέμου ὅτι ὁ Ἄϊδης ἔχει τὴν
40 Περσεφόνην· διὰ τοῦτο παρέχει αὐτῷ τὰ
σπέρματα, λέγω δὴ σῖτον καὶ κριθήν*. Οἱ
οὖν ἄνθρωποι μανθάνουσι τὸ γεωργεῖν καὶ
ἐσθίειν τοὺς ἡμέρους καρπούς.

Ἡ δὲ θεὰ ἐπὶ πέτρας* μετ' ἄλλων
45 γυναικῶν καθίζει· καὶ γυνὴ τις Ἰάμβη
σκώπτει τὴν θεὰν καὶ ἡ Δημήτηρ γελᾷ· διὰ
τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις αἱ γυναῖκες
σκώπτουσιν.*

πάνυ γε : μάλιστα γε, ναί

πρὶν - νῦν - ἔπειτα

ἐν λειμῶνι = ἐν ἀγρῷ

τὰ ἄνθη < τὸ ἄνθος

συλλέγω : λαμβάνω

Περσεφόνης ἐρᾷ < ἐράω + γεν.

ἐράω - ὦ

ἀρπάζω : ἄνθρωπον κακῶς
λαμβάνω

κρύφα (ἐπίρρ.) : οὐ βλέπουσιν ὁ
ποιεῖ

μετὰ λαμπάδων

μανθάνει : γιγνώσκει

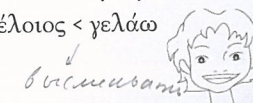
τὰ σπέρματα

ἡ κριθή : ὁ σῖτος

ἡ πέτρα : μέγας λίθος

σκώπτω : λέγω γέλοιόν τι
γέλοιος < γελάω

καταμένω: μένω, οϊκέω -ῶ

ὁ κόκκος τῆς ῥοᾶς

καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν = κατὰ ἔτος

τὸ ἔτος

θέρος φθινόπωρον

ἔαρ χειμῶν

τὸ τρίτον = 1/3

τὸ λοιπὸν : τὸ ἄλλο

50 Ὁ δὲ Ζεὺς τοῦτο ὁρᾷ καὶ τῷ Ἄιδῃ
κελεύει τὴν Περσεφόνην εἰς τὴν γῆν
βαίνειν. Ὁ δὲ Ἄιδης οὐκ ἐθέλει, διότι
πολὺν χρόνον μετὰ τῆς μητρὸς καταμένει,
καὶ αὐτῇ παρέχει κόκκον ῥοᾶς, αὕτη δὲ
ἐσθίει. Περσεφόνη οὖν καθ' ἕκαστον
55 ἐνιαυτὸν τὸ μὲν τρίτον μετὰ τοῦ Ἄιδου
μένει, τὸ δὲ λοιπὸν παρὰ τῇ Δήμητρι.

Ἑλένη – Ἐγὼ καὶ ἐθέλω εἰς τὰ Θερμοφόρια
βαίνειν, ὦ Χαρά.

Χαρά - Σὺ μὲν εἶ μικρά, τὰ δὲ μικρὰ παιδιά οὐ

60 βαίνει.

Η ΗΡΑ

Τὰ μὲν παιδιά μετὰ τῆς Χαράς ἐν τῷ κήπῳ
ἐστίν· λαμβάνουσι δὲ καρποὺς ἐκ τῶν
δένδρων καὶ εἰς τὴν οἰκίαν φέρουσιν. Ἡ δὲ
Χαρά ἐκ τῶν καρπῶν μίαν ῥοὰν λαμβάνει
5 καὶ τῇ Ἑλένῃ παρέχει.

Χαρά - Ἄρ' ἐθέλεις ῥοὰν, ὦ Ἑλένη; Ἡ δὲ ῥοὰ
μόνη τῶν φυτῶν τῇ Ἥρᾳ ἐστίν.

Ἑλένη - Χάριν σοι ἔχω, ὦ Χαρά. Δία τί ἡ ῥοὰ
ἐστὶ τὸ φυτὸν τῆς Ἥρας;

πάρειμι : είμι

10 Χαρά - Ἡ μὲν δὴ ῥόα ἐστὶ σημεῖον τοῦ γάμου,
ἡ δὲ Ἥρα θεὰ ἐν τοῖς γάμοις πάρεστιν.

Ἑλένη - Τίς δέ ἐστιν ἡ Ἥρα;

Χαρά - Ἡ οὖν Ἥρα ἐστὶ θεά, ἣν γαμεῖ ὁ Ζεὺς.

Ἑλένη - Τίς μὲν ὁ πατήρ; τίς δὲ ἡ μήτηρ;

15 Χαρά - Ἡ τοίνυν Ἥρα ἐστὶ τέκνον τοῦ
Κρόνου καὶ τῆς Ρέας.

Ἀλέξανδρος - Πῶς λέγεις; Ἄρ' ἐστὶ ἀδελφὴ
τοῦ Διός;

τοῦ Διός < ὁ Ζεὺς

Χαρά - Πάνυ γε. Ὁ μὲν Ζεὺς ἀδελφὸς μὲν τῆς

20 Ἥρας ἐστίν, γαμεῖ δὲ αὐτήν.

Ἑλένη - Ἄρ' ἔχουσι τέκνα;

Χαρά - Ναί. Τρία μὲν τέκνα ἔχουσιν· οὗτοί
εἰσιν ὁ Ἄρης, ἡ Εἰλείθυια καὶ ἡ Ἥβη.

Ἀλέξανδρος - Οὐκοῦν ὁ Ἥφαιστος τέκνον

25 τοῦ Διός τε καὶ τῆς Ἥρας ἐστίν;

Χαρά - Οὐδαμῶς. Ὁ Ἥφαιστος οὐκ ἔστι
τέκνον τοῦ Διός, ἀλλὰ μόνον τῆς Ἥρας.

Ὁ γε Ζεὺς ἄλλα τέκνα ἔχει ἀπὸ γυναικῶν
τε καὶ θεῶν, ὥστε ἡ Ἥρα αἰὶ τὸν Δία

30 ζηλοτυπεῖ καὶ αὐτὰς κακῶς ποιεῖ, ὥς τὴν
Ἰώ.

ζηλοτυπέω - ὦ ↔ πιστεύω
πιστεύω = ἔχω πίστιν, νομίζω
ὅτι ἀληθὴ ἐστίν

Ἡ μὲν οὖν Ἰώ ἐν Ἄργει οἰκεῖ καὶ ἱέρεια
τῆς Ἥρας ἐστίν. Ὁ δὲ Ζεὺς αὐτῆς ἐρᾷ,
ἡ δὲ Ἥρα τοῦτο ὑποπτεύει. Ὁ οὖν Ζεὺς
35 τὴν Ἰώ μεταβάλλει εἰς λευκὴν βοῦν.
Ἡ δὲ Ἥρα τὴν βοῦν ἐθέλει καὶ ὁ Ζεὺς
τῇ Ἥρᾳ παρέχει τὴν βοῦν. Ὁ δὲ Ἄργος
τὴν Ἰώ φυλάττει· ὁ γὰρ Ἄργος πολλοὺς
ὀφθαλμοὺς ἔχει καὶ πάντα ὁρᾷ. Ὁ δὲ Ζεὺς
40 κελεύει τὸν Ἑρμῆν τὴν βοῦν λαμβάνειν. Ὁ
δὲ Ἑρμῆς τὸν Ἄργον λίθῳ ἀποκτείνει καὶ ἡ
βοῦς φεύγει. Ἡ μὲν οὖν Ἥρα τῇ βοῇ πέμπει
οἷστρον*, ὃς αἰὶ τὴν βοῦν δάκνει* τὸν δὲ
Ἄργον μεταβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
45 τοῦ ταῶνος², οἱ ἐπὶ τῶν πτερῶν εἰσιν. Διὰ
δὲ ταῦτα ὁ ταῶς ἐστὶν ὀρνίθιον τῆς Ἥρας.

Ἑλένη - Ἄρ' ἐστὶν καλὴ ἡ θεά;

Χαρά - Μάλιστά γε, ὦ Ἑλένη. Ἡ οὖν Ἥρα
βασιλεύει τῶν θεῶν καὶ ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου
50 καθίζει· καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα
φέρει. Ἄλλ' ἄγετε, ὦ παιδιά, ὥρα δὴ ἐστὶ
φέρειν τοὺς καρποὺς εἰς τὴν οἰκίαν.

ἡ ἱέρεια : ὁ μὲν ἱερεὺς, ἡ δὲ
ἱέρεια
ὁ ἱερεὺς →

ὑποπτεύω : νομίζω

μεταβάλλω : ὁ Ζεὺς τὴν Ἰώ
μεταβάλλει εἰς λευκὴν βοῦν
καὶ αὕτη λευκὴ βοῦς ἐστίν

ὁ, ἡ βοῦς

φυλάττω : σκοπέω - ὦ

ὁ ὀφθαλμός

ἀποκτείνω : ὁ μὲν Ἑρμῆς τὸν
Ἄργον ἀποκτείνει, ὁ δ' Ἄργος
ἀποθνήσκει

αἰὶ : καθ' ἡμέραν

ὁ οἷστρον δάκνει *kyca me*

² ὁ ταῶς ὁ θρόνος

τῆς κεφαλῆς διάδημα

ὥρα : καιρὸς, χρόνος

Χαρά - Ἡ Εὐρυδίκη ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐστίν.

10 Ἑλένη - Διὰ τί, ὦ Χαρά;

Χαρά - Αὕτη μετ' ἄλλων γυναικῶν ἐν ταῖς
Ἀθήναις ἐστίν· τὰ γὰρ Θεσμοφορία ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Τί δέ ἐστι τὰ Θεσμοφορία;

Χαρά - Ἑορτὴ δὴ ἐστὶ τῇ Δήμητρι.

15 Ἀλέξανδρος - Καὶ τίς ἐστὶν ἡ Δημήτηρ;
ἄρ' ἐστὶ καὶ θεά;

Στέφανος - Ἡ δὴ Δημήτηρ ἐστὶ θεά, ἀδελφὴ
τοῦ Διός.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε. Ἡ μὲν

20 Δημήτηρ φύει τὰ τε φυτὰ καὶ τοὺς
καρπούς· ὁ δὲ πατὴρ ἐστὶ Κρόνος καὶ ἡ
μήτηρ Ῥέα.

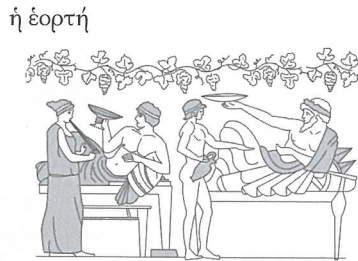
Ἑλένη - Ὁ πατήρ μου γεωργός ἐστίν.

Χαρά - Ναί, ὦ Ἑλένη· ὁ μὲν Φίλιππος

25 γεωργός ἐστὶ καὶ σῖτα φυτεύει, καὶ ὁ σῖτος
σημεῖον τῆς Δημητρὸς ἐστίν.

Ἑλένη - Ἄρ' ἔχει τέκνα;

τῶν γυναικῶν < ἡ γυνή
ἡ γυνή : ἡ Εὐρυδίκη γυνή
ἐστίν, καὶ δὴ καὶ ἡ Χαρά

ὁ σῖτος σημεῖον τῆς Δημητρὸς
ἐστίν : ὁ σῖτος τῆς Δημητρὸς
ἐστίν

Χαρά - Μάλιστα γε.* Ἡ Δημήτηρ ἔχει τέκνον
τὴν Περσεφόνην. Ἄρ' ἐθέλετε ἀκούειν περὶ

30 τῆς Δήμητρός τε καὶ τῆς Περσεφόνης;

Ἑλένη - Πάνυ γε.*

Χαρά - Ἀκούετε δὴ νυν. Ἡ μὲν Περσεφόνη
ἐν λειμῶνι* ἐστὶ καὶ ἄνθη* συλλέγει. Ὁ δὲ

35 Ἄιδης Περσεφόνης ἐρᾷ* καὶ ἀρπάζει αὐτὴν
κρύφα.* Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός

τε καὶ ἡμέρας κατὰ τὴν γῆν ζητεῖ αὐτήν·
βαίνει δὲ εἰς τὴν Ἑλευσῖνα.

Μανθάνει μὲν οὖν αὕτη παρὰ
Τριπτολέμου ὅτι ὁ Ἄιδης ἔχει τὴν

40 Περσεφόνην· διὰ τοῦτο παρέχει αὐτῷ τὰ
σπέρματα, λέγω δὴ σῖτον καὶ κριθήν.* Οἱ
οὖν ἄνθρωποι μανθάνουσι τὸ γεωργεῖν καὶ
ἐσθίειν τοὺς ἡμέρους καρπούς.

Ἡ δὲ θεὰ ἐπὶ πέτρας* μετ' ἄλλων
45 γυναικῶν καθίζει· καὶ γυνὴ τις Ἰάμβη

σκώπτει τὴν θεὰν καὶ ἡ Δημήτηρ γελᾷ· διὰ
τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις αἱ γυναῖκες

σκώπτουσιν.*

πάνυ γε : μάλιστα γε, ναί

πρίν - νῦν - ἔπειτα

ἐν λειμῶνι = ἐν ἀγρῷ

τὰ ἄνθη < τὸ ἄνθος

συλλέγω : λαμβάνω

Περσεφόνης ἐρᾷ < ἐράω + γεν.

ἐράω - ὦ

ἀρπάζω : ἄνθρωπον κακῶς
λαμβάνω

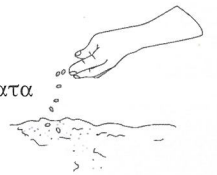
κρύφα (ἐπίρρ.) : οὐ βλέπουσιν ὁ
ποιεῖ

μετὰ λαμπάδων

μανθάνει : γινώσκει

τὰ σπέρματα

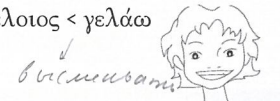

ἡ κριθή : ὁ σῖτος

ἡ πέτρα : μέγας λίθος

σκώπτω : λέγω γέλοιόν τι

γέλοιος < γελάω

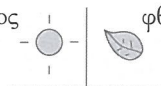
καταμένω: μένω, οϊκέω -ω

ο κόκκος τῆς ρόας

καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν = κατὰ ἔτος
τὸ ἔτος

θέρος

ἔαρ

τὸ τρίτον = 1/3

τὸ λοιπὸν : τὸ ἄλλο

50 Ὁ δὲ Ζεὺς τοῦτο ὀρᾷ καὶ τῷ Ἄϊδι
κελεύει τὴν Περσεφόνην εἰς τὴν γῆν
βαίνειν. Ὁ δὲ Ἄϊδης οὐκ ἐθέλει, διότι
πολὺν χρόνον μετὰ τῆς μητρὸς καταμένει,
καὶ αὐτῇ παρέχει κόκκον ρόας, αὕτη δὲ
ἐσθίει. Περσεφόνη οὖν καθ' ἕκαστον
55 ἐνιαυτὸν τὸ μὲν τρίτον μετὰ τοῦ Ἄϊδου
μένει, τὸ δὲ λοιπὸν παρὰ τῇ Δήμητρι.

Ἑλένη - Ἐγὼ καὶ ἐθέλω εἰς τὰ Θερμοφῶρια
βαίνειν, ὦ Χαρά.

Χαρά - Σὺ μὲν εἶ μικρά, τὰ δὲ μικρὰ παιδιά οὐ
60 βαίνει.

Η ΗΡΑ

Τὰ μὲν παιδιά μετὰ τῆς Χαράς ἐν τῷ κήπῳ
ἐστίν· λαμβάνουσι δὲ καρποὺς ἐκ τῶν
δένδρων καὶ εἰς τὴν οἰκίαν φέρουσιν. Ἡ δὲ
Χαρά ἐκ τῶν καρπῶν μίαν ρόαν λαμβάνει
5 καὶ τῇ Ἑλένῃ παρέχει.

Χαρά - Ἄρ' ἐθέλεις ρόαν, ὦ Ἑλένη; Ἡ δὲ ρόα
μόνη τῶν φυτῶν τῇ Ἥρᾳ ἐστίν.

Ἑλένη - Χάριν σοι ἔχω, ὦ Χαρά. Δία τί ἡ ρόα
ἐστὶ τὸ φυτὸν τῆς Ἥρας;

πάρειμι : είμι

10 Χαρά - Ἡ μὲν δὴ ῥόα ἐστὶ σημεῖον τοῦ γάμου,
ἡ δὲ Ἥρα θεὰ ἐν τοῖς γάμοις παρέστιν.

Ἑλένη - Τίς δέ ἐστιν ἡ Ἥρα;

Χαρά - Ἡ οὖν Ἥρα ἐστὶ θεά, ἣν γαμεῖ ὁ Ζεὺς.

Ἑλένη - Τίς μὲν ὁ πατήρ; τίς δὲ ἡ μήτηρ;

15 Χαρά - Ἡ τοίνυν Ἥρα ἐστὶ τέκνον τοῦ
Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας.

Ἀλέξανδρος - Πῶς λέγεις; Ἄρ' ἐστὶ ἀδελφὴ
τοῦ Διός;

τοῦ Διός < ὁ Ζεὺς

Χαρά - Πάνυ γε. Ὁ μὲν Ζεὺς ἀδελφὸς μὲν τῆς

20 Ἥρας ἐστίν, γαμεῖ δὲ αὐτήν.

Ἑλένη - Ἄρ' ἔχουσι τέκνα;

Χαρά - Ναί. Τρία μὲν τέκνα ἔχουσιν· οὗτοί
εἰσιν ὁ Ἄρης, ἡ Εἰλείθυια καὶ ἡ Ἥβη.

οὐκοῦν... ; = ἄρ' οὐ... ;

Ἀλέξανδρος - Οὐκοῦν ὁ Ἥφαιστος τέκνον

25 τοῦ Διός τε καὶ τῆς Ἥρας ἐστίν;

οὐδαμῶς : οὐχί

Χαρά - Οὐδαμῶς. Ὁ Ἥφαιστος οὐκ ἔστι
τέκνον τοῦ Διός, ἀλλὰ μόνον τῆς Ἥρας.

Ὁ γε Ζεὺς ἄλλα τέκνα ἔχει ἀπὸ γυναικῶν
τε καὶ θεῶν, ὥστε ἡ Ἥρα αἰὲν τὸν Δία

ξηλοτυπέω - ὦ ↔ πιστεύω
πιστεύω = ἔχω πίστιν, νομίζω
ὅτι ἀληθὴ ἐστίν

30 ξηλοτυπεῖ καὶ αὐτὰς κακῶς ποιεῖ, ὥς τὴν
Ἰώ.

Ἡ μὲν οὖν Ἰώ ἐν Ἄργει οἰκεῖ καὶ ἱέρεια
τῆς Ἥρας ἐστίν. Ὁ δὲ Ζεὺς αὐτῆς ἐρᾷ,
ἡ δὲ Ἥρα τοῦτο ὑποπτεύει. Ὁ οὖν Ζεὺς
35 τὴν Ἰώ μεταβάλλει εἰς λευκὴν βοῦν.
Ἡ δὲ Ἥρα τὴν βοῦν ἐθέλει καὶ ὁ Ζεὺς
τῇ Ἥρᾳ παρέχει τὴν βοῦν. Ὁ δὲ Ἄργος
τὴν Ἰώ φυλάττει· ὁ γὰρ Ἄργος πολλοὺς
ὀφθαλμοὺς ἔχει καὶ πάντα ὁρᾷ. Ὁ δὲ Ζεὺς
40 κελεύει τὸν Ἑρμῆν τὴν βοῦν λαμβάνειν. Ὁ
δὲ Ἑρμῆς τὸν Ἄργον λίθῳ ἀποκτείνει καὶ ἡ
βοῦς φεύγει. Ἡ μὲν οὖν Ἥρα τῇ βοῇ πέμπει
οἶστρον*, ὃς αἰὲν τὴν βοῦν δάκνει· τὸν δὲ
Ἄργον μεταβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
45 τοῦ ταῶνος², οἱ ἐπὶ τῶν πτερῶν εἰσιν. Διὰ
δὲ ταῦτα ὁ ταῶς ἐστὶν ὀρνίθιον τῆς Ἥρας.

Ἑλένη - Ἄρ' ἐστὶν καλὴ ἡ θεά;

Χαρά - Μάλιστα γε, ὦ Ἑλένη. Ἡ οὖν Ἥρα
βασιλεύει τῶν θεῶν καὶ ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου
50 καθίζει· καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα
φέρει. Ἀλλ' ἄγετε, ὦ παιδιά, ὥρα δὴ ἐστὶ
φέρειν τοὺς καρποὺς εἰς τὴν οἰκίαν.

ἡ ἱέρεια : ὁ μὲν ἱερεὺς, ἡ δὲ
ἱέρεια
ὁ ἱερεὺς →

ὑποπτεύω : νομίζω

μεταβάλλω : ὁ Ζεὺς τὴν Ἰώ
μεταβάλλει εἰς λευκὴν βοῦν
καὶ αὕτη λευκὴ βοῦς ἐστίν

ὁ, ἡ βοῦς

φυλάττω : σκοπέω - ὦ

ὁ ὀφθαλμός

ἀποκτείνω : ὁ μὲν Ἑρμῆς τὸν
Ἄργον ἀποκτείνει, ὁ δ' Ἄργος
ἀποθνήσκει

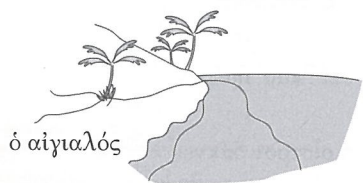
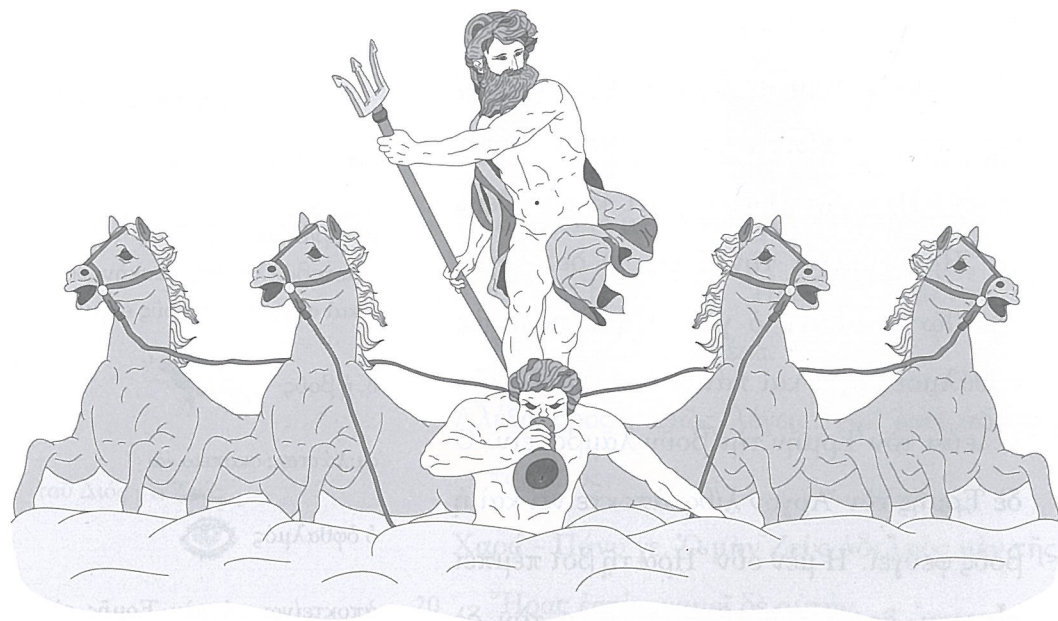
αἰεῖ : καθ' ἡμέραν

ὁ οἶστρον δάκνει *kyca me*

² ὁ ταῶς ὁ θρόνος

τῆς κεφαλῆς διάδημα

ὥρα : καιρὸς, χρόνος

ο αἰγιαλός

Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἡ Χάρα καὶ τὰ παιδιά εἰσὶν· οὗτοι δὲ περιπατοῦσι παρὰ τὴν θάλατταν καὶ ζητοῦσι μικροὺς λίθους καὶ ὄστρακα.

Ἀλέξανδρος - Ἰδού, ὦ Χάρα, λευκὸν λίθον.

5 Χάρα - Κάλλιστός ἐστιν. Εὖ ζητεῖτε, ὦ παιδιά, ἐν τῷ αἰγιαλῷ πολλοὶ λίθοι καὶ πολλὰ ὄστρακά εἰσιν.

εὖ = καλῶς

Ἀλέξανδρος - Καὶ τίς θεὸς βασιλεύει τῆς θαλάττης;

10 Χάρα - Ὁ Ποσειδῶν βασιλεύει τῆς θαλάττης καὶ τῶν ὑδάτων, καὶ δὴ καὶ τῶν σεισμῶν.

Ἑλένη - Τίς μὲν ὁ πατήρ; τίς δὲ ἡ μήτηρ;

Χάρα - Ὁ μὲν πατήρ ἐστι Κρόνος, ἡ δὲ μήτηρ Ῥέα. Ὁ δὲ Ποσειδῶν δεύτερος ἀδελφὸς τοῦ

15 Διὸς ἐστίν, ἐπεὶ ὁ Κρόνος τοὺς ἀδελφοὺς ἐξεμεῖ. Ἐν δὲ τῷ πολέμῳ πρὸς τὸν τε Κρόνον καὶ τοὺς Τιτᾶνας οἱ Κύκλωπες τῷ θεῷ παρέχουσιν τρίαιναν, ἣν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀεὶ φέρει.

20 Ἑλένη - Ἄρ' ἔχει τέκνα ὁ Ποσειδῶν;

Χάρα - Πολλοὺς δὴ ἔχει. Τῆς μὲν Λιβύης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐστὶ δύο τέκνα, Βῆλος καὶ Ἀγῆνωρ, ὅς ἐστι πατήρ τῆς Εὐρώπης. Ὁ δὲ Ποσειδῶν γαμεῖ τὴν Ἀμφιτρίτην, τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ· οὗτοι δὲ δύο τέκνα ἔχουσιν· τὸ δ' ὄνομα αὐτοῖς Τρίτων καὶ Ῥοδή ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Τί δ' ἄλλο, ὦ Χάρα;

τῶν ὑδάτων < τὸ ὕδωρ

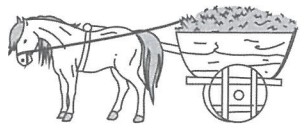

ὁ σεισμός

δεύτερος : πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος...

ἡ τρίαινα

ο ἵππος ἔλκει τὴν ἅμαξαν

ὁ βασιλεὺς

πόλεις < ἡ πόλις
αἱ Ἀθηναίαι πόλεις εἰσίν

ἡκεῖ πρῶτος ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν :
ἐστὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ

πλήττει τῇ τριαίνῃ : ἐμβάλλει
τὴν τρίαίναν ἐν τῇ γῇ

ἀναφαίνω : πάρειμι

Χαρά - Ὁ Ποσειδῶν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ· ἔχει
δὲ ἅμαξαν, ἣν ἵπποι ἔλκουσιν. Ἄρα
30 γινώσκετε διὰ τί ὀνομάζομεν τὴν πόλιν
Ἀθήνας; Λέγω δὴ τὸν μῦθον· ὁ μὲν Κέκροψ
πρῶτος βασιλεὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστίν, οἱ δὲ
θεοὶ ἐθέλουσι πόλεις λαμβάνειν ἐν αἷς
αὐτοῖς θύουσιν. Ὁ οὖν Ποσειδῶν ἡκεῖ
35 πρῶτος ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ πλήττει τῇ
τριαίνῃ κατὰ μέσσην τὴν ἀκρόπολιν, ἀφ' οὗ
ἀναφαίνει θάλατταν. Μετὰ δὲ τοῦτον ἡκεῖ
Ἀθηνᾶ καὶ φυτεύει ἐλαίαν, ἣ νῦν ἐν τῷ
Πανδροσεΐῳ ἐστίν. Ὡς περ οἱ δύο θεοὶ περὶ
40 τῆς χώρας πολεμοῦσιν, οὕτως ὁ Ζεὺς τε
καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ τὴν χώραν τῇ Ἀθηνᾶ
παρέχουσιν. Ἡ οὖν Ἀθηνᾶ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν
πόλιν καλεῖ Ἀθήνας.

Ἀλέξανδρος - Τί δὲ ποιεῖ ὁ Ποσειδῶν;

ἐπικλύζει τὴν Ἀττικὴν : ὑπὸ τῇ
θαλάττῃ ἡ Ἀττικὴ ἐστίν

45 Χαρά - Ποσειδῶν δὲ τὴν Ἀττικὴν ἐπικλύζει·
ἀλλ' ἄγετε, ὦ παιδιά, ἔχετε πολλοὺς
μικροὺς λίθους καὶ ὄστρακα, ὥρα δὴ ἐστὶ
βαίνειν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ο ΑΙΔΗΣ

Τήμερον μὲν ὁ Φίλιππος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστίν,
ἐν δὲ τῷ χωρίῳ οὐ γεωργεῖ· οὗτος γὰρ μάλα
λυπηρὸς ἐστὶ καὶ κλαίει. Ἡ δ' Εὐρυδίκη τε καὶ
ἡ Χαρά αὐτὸν βλέπουσι καὶ σιγῶσιν.

5 Ἀλέξανδρος - ὦ Χαρά, διὰ τί ὁ πατήρ μου οὐ
γεωργεῖ;

Χαρά - ὦ φίλτατε Ἀλέξανδρε, ὁ Φίλιππος
μάλα λυπηρὸς ἐστίν, ἐπειδὴ ὁ φίλος
Παυσανίας, ὃν μάλα φιλεῖ, οὐ μεθ' ἡμῶν

10 ἤδη πάρεστιν.

λυπηρὸς ↔ ἄσμενος

κλαίω

σιγάω - ὦ : οὐ λέγω

φίλτατε < φίλος, φιλέω
φιλέω - ὦ = ἐράω - ὦ

ἤδη : νῦν

νεκρός είμι : ἀποθνήσκω

ο γέρων ↔ τὸ παιδίον, νέος
νέος, α, ον

ο κόσμος : ἡ γῆ
ἐν τῷ κάτω κόσμῳ = ἐν Ἅιδου

αἱ ψυχαί

κατάγω : φέρω κάτω

ο ὀβολός

ἐμβαίνω εἰς τὸν πορθμόν

ο Χάρων πορθμεύς ἐστι καὶ
ἔχει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ κοντῷ

Ἀλέξανδρος - Ποῦ δέ ἐστιν; ἐν ταῖς Ἀθήναις;

Χαρά - Οὐχί· ὁ Πausanίας ἐν Ἅιδου ἐστίν·
οὗτος γὰρ νεκρός ἐστιν.

Ἀλέξανδρος - Πῶς ἐστιν; ὁ γὰρ Πausanίας
15 γέρων οὐκ ἔστιν.

Χαρά - Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.

Ἑλένη - Τί ἐστιν Ἅιδης;

Χαρά - Ὁ Ἅιδης βασιλεὺς τῶν νεκρῶν ἐστιν.

Ἑλένη - Τίς μὲν ὁ πατήρ; τίς δὲ ἡ μήτηρ;

20 Χαρά - Ὁ μὲν πατήρ Κρόνος, ἡ δὲ μήτηρ Ῥέα.

Ἀλέξανδρος - Ποῦ οἰκεῖ ὁ Ἅιδης; ἄρ' οἰκεῖ
ἐν τῷ Ὀλύμπῳ μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν;

Χαρά - Οὐδαμῶς· ὁ Ἅιδης οἰκεῖ ἐν τῷ κάτω
κόσμῳ μετὰ τῆς Περσεφόνης· οὗτοι

25 οἰκοῦσιν ἅμα ἐν Ἅιδου.

Ἀλέξανδρος - Καὶ οἱ νεκροὶ πῶς εἰς τὸν Ἅιδην
καταβαίνουνσιν;

Χαρά - Πρῶτον μὲν ὁ Ἑρμῆς τὰς ψυχὰς
κατάγει εἰς Ἅιδου· ἔπειτα δὲ ἡ ψυχὴ τῷ

30 Χάρωντι ὀβολὸν παρέχει, οὕτως δὲ εἰς τὸν
πορθμόν ἐμβαίνει. Ὁ Χάρων τῶν νεκρῶν
πορθμεύς ἐστι καὶ ἔχει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ
κοντῷ. Ὁ οὖν Χάρων τὰς ψυχὰς διὰ τὴν
Στύγα φέρει.

35 Ἄλλοι δὲ ποταμοὶ εἰσιν ὁ μὲν Ἀχέρων,
ὁ δὲ ψυχρότατος Κωκυτὸς, ὁ δὲ
θερμότατος Πυριφλεγέθων. Μετὰ δὲ τὴν
Στύγα αἱ Πύλαι τοῦ Ἅιδου εἰσίν, ἃς
φυλάττει ὁ Κέρβερος κύων, ὃς ἔχει τρεῖς
40 κεφαλὰς· σαίνει μὲν καὶ κολακεύει τὰς
ψυχὰς, ἃς καταβαίνουνσιν εἰς τὸν Ἅιδην,
δάκνει δὲ τὰς ψυχὰς, αἱ ἐθέλουσιν
ἀναβαίνειν. Μετὰ δὲ τὰς Πύλας ὁ
Τάρταρος ἐστὶ μέσος τόπος, ἐν ᾧ οἱ ἄδικοί
45 εἰσιν.

Ἀλέξανδρος - Τί ἔχει ὁ Ἅιδης ἐν τῷ κάτω
κόσμῳ;

Χαρά - ὁ Ἅιδης ἔχει θρόνον, ἐφ' ᾧ καθίζει,
καὶ κράνος*, σὺν ᾧ ἀφανής* ἐστὶ, καὶ δὴ καὶ
50 τὰ μέταλλα, ἃ ὑπὸ τῇ γῇ ἐστίν. Ὁ οὖν
Ἅιδης πλούσιος θεὸς ἐστίν· διὰ τοῦτο
τὸ ὄνομα αὐτῷ Πλούτων καὶ ἐστίν.
Ἄλλ' ἄγετε, ὧ παιδία, ὁ μὲν πατήρ τε καὶ
ἡ μήτηρ ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαίνουνσιν, ἡμεῖς
55 δὲ καὶ ἐκβαίνομεν μετ' αὐτῶν.

ἡ Στύξ ποταμός ἐστιν

ψυχρότατος = μάλα ψυχρός
θερμότατος = μάλα θερμός

αἱ Πύλαι

ὁ κύων σαίνει

κολακεύει : ἀσπάζεται, λέγει
"χαῖρε"

ἄδικος, ον : κακός, ἡ, ὄν

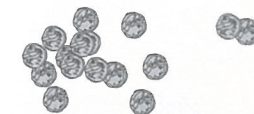
τὸ κράνος

ἀφανής ἐστὶ : αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν

τὸ μέταλλον : ὅπου χρυσὸς (Au)
καὶ ἄργυρος (Ag) εἰσιν

ὑπὸ ↔ ἐπὶ

πλούσιος : ἔχει πολλὰ ἀργύρια
πλούσιος ↔ οὐ πλούσιος

ἐκβαίνω : βαίνω ἐκτὸς οἰκίας

Ο ΖΕΥΣ

‘Ο μὲν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ κήπῳ περιπατεῖ μετὰ τῆς τ’ ἀδελφῆς καὶ τῆς τροφοῦ· καρποὺς γὰρ λαμβάνουσιν. Οὗτος δ’ ἄνω βλέπει καὶ τὸν οὐρανὸν σκοπεῖ.

5 Ἀλέξανδρος - Τίς ἐστίν, ὦ Χαρά, μέγιστος ἐν τῷ Ὀλύμπῳ;

Χαρά - Οὗτος δὴ ἐστίν ὁ Ζεὺς, βασιλεὺς τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων.

μέγιστος, η, ον = μάλα μέγας

Ἑλένη - Ποῦ δ’ οἰκεῖ ὁ Ζεὺς;

10 Χαρά - ‘Ο Ζεὺς οἰκεῖ ἐπ’ ἄκρου τοῦ λόφου Ὀλύμπου, ἐν μεγάλαις οἰκίαις, μετὰ τῆς Ἥρας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν.

Ἀλέξανδρος - Ἴδου ἀετὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν.

Οὐκοῦν ὁ ἀετὸς ἐστὶ σημεῖον αὐτῶ;

15 Χαρά - Ὅρθῳς. Καὶ ἄλλα σημεῖα αὐτῷ ἐστίν· ἢ μὲν ἀστραπή, ἢ ἐστὶ φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸ δὲ σκῆπτρον, ὃ ἐστὶ σημεῖον τοῦ δεσπότη. Ἄρα γινώσκετε, ὦ παιδία, τὸν μῦθον τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Γανυμήδους;

20 Ἑλένη - Πῶς δὴ ὁ μῦθος, ὦ Χαρά;

Χαρά - Γανυμήδης τοίνυν παιδίον κάλλιστος, ὃς ἐν Τροίᾳ οἰκεῖ. Ὁ μὲν οὖν Ζεὺς τοῦ Γανυμήδους ἐρᾷ, μεταβάλλει δὲ ἑαυτὸν εἰς ἀετὸν καὶ ἀρπάζει τὸν Γανυμήδην· αὐτὸν δὲ ποιεῖ οἰνόχοον ἐν οὐρανῷ. Ὁ οὖν Γανυμήδης μόνος θνητὸς ἐν θεοῖς ἐστίν. Ὁ δὲ Ζεὺς καὶ μεταβάλλει ἑαυτὸν εἰς ἄλλα πολλά· χρυσοῦς μὲν ὑετὸς ἐστὶ τῇ Δανάῃ, κύκνος δὲ τῇ Λήδᾳ, ταῦρος δὲ τῇ Εὐρώπῃ.

30 Ἀλέξανδρος - Τί δὲ τῆς Εὐρώπης;

ὁ ἀετὸς

ἡ ἀστραπή

ὁ ὑετὸς

τὸ σκῆπτρον

ὁ δεσπότης : ὁ βασιλεὺς

ὁ οἰνόχοος ↔ ὁ οἰνοπότης

θνητὸς, ἢ, ὄν· ὃς ἀποθνήσκει
θνητὸς, ἢ, ὄν ↔ ἀθάνατος, ὄν

χρυσοῦς, ἢ, οὖν < χρυσός

ὁ κύκνος

ὁ ταῦρος = ὁ βοῦς

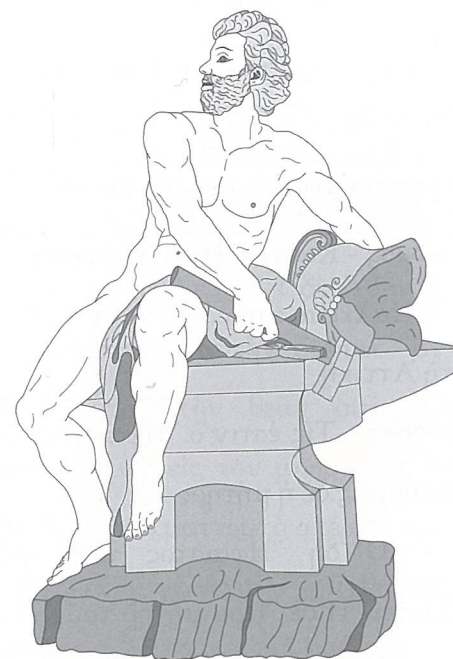
Χαρά – Ἡ μὲν Εὐρώπη τέκνον τοῦ Ἀγήνορος
 ἐστι καὶ οἰκεῖ ἐν τῇ Φοινίκῃ. Ὁ δὲ Ζεὺς τῆς
 Εὐρώπης ἐρᾷ, ἥ ἐστιν ἐν αἰγιαλῷ μετὰ τῶν
 φίλων. Ὁ οὖν Ζεὺς εἰς λευκὸν ταῦρον
 35 μεταβάλλει καὶ βαίνει ἐγγὺς τῆς Εὐρώπης,
 ἥ ἀναβαίνει ἐπὶ αὐτόν. Ὁ δὲ ταῦρος διὰ τῆς
 θαλάττης αὐτὴν κομίζει εἰς τὴν Κρήτην.
 Ἐνταῦθα δὲ ἡ Εὐρώπη τίκτει ἐκ Διὸς τρία
 τέκνα, ἃ ἐστι Μίνως, Ῥαδάμανθυς καὶ
 40 Σαρπηδών.

Ἑλένη – Ἄρ' ἔχει Ζεὺς, ὦ Χαρά, ἄλλα τέκνα;
 Χαρά – Μάλιστά γε, ὦ Ἑλένη· ὁ μὲν Ζεὺς
 πολλὰ τέκνα ἔχει ἐκ θνητῶν τε καὶ θεῶν,
 ὡς ἐκ τῆς Μνημοσύνης τὰς ἐννέα Μούσας,
 45 αἱ εἰσι Καλλιόπη, Κλειώ, Μελπομένη,
 Εὐτέρπη, Ἑρατώ, Τερψιχόρη, Οὐρανία,
 Θάλεια καὶ Πολυμνία. Ἄλλ' ἄγετε, ὦ
 παιδιά, πολλοὶ μῦθοι εἰσὶν· νῦν δὲ
 εἰσβαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς
 50 καρπούς τῇ Εὐρυδίκη φέρομεν.

κομίζει = φέρει

ἐνταυθα : ἐν τῇ Κρήτῃ

εἰσβαίνω ↔ ἐκβαίνω

Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὁ μὲν Φίλιππος ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἀρότρῳ
 γεωργεῖ. Ἐν δὲ τῇ γῇ μέγας λίθος ἐστίν, ὃν
 ὁ Φίλιππος οὐ βλέπει· οὗτος οὖν τὸ ἄροτρον
 μεγάλῳ λίθῳ τύπτει.

5 Φίλιππος – Μὰ τὸν Ἥφαιστον, τὸ ἄροτρον, τὸ
 ἄροτρον. ὦ Εὐρυδίκη, ἀποχωρῶ εἰς τὴν
 οἰκίαν τοῦ χαλκέως.*

Εὐρυδίκη – Οὗτος μέντοι ἐν ταῖς Ἀθήναις
 ἐστίν.

τὸ ἄροτρον

τύπτω = πλήττω, παίω

μά : ὦ

ἀποχωρέω - ὦ : βαίνω

ὁ χαλκεύς : ὁ Ἥφαιστος θεὸς
 χαλκεύς ἐστιν

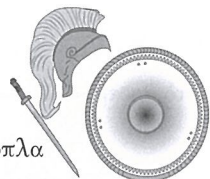
ἔνη καὶ νέα = ἡ ὑστάτη ἡμέρα
ὑστατος, η, ον ↔ πρῶτος, η, ον

Οἱ δώδεκα μῆνες τοῦ ἔτους:
Εκατομβαιῶν Γαμηλιῶν
Μεταγειτνιῶν Ἀνθεστηριῶν
Βοηδρομιῶν Ἐλαφηβολιῶν
Πυανοσιῶν Μουνιχιῶν
Μαιμακτηριῶν Θαργηλιῶν
Ποσιδεῶν Σκιροφοριῶν

ἡ χωλεία : καλῶς οὐ βαίνω

τὸ ὄπλον, τὰ ὅπλα

ἡ χαλκεία : ἡ τέχνη τῶν χαλκέων

ὁ μὲν διδάσκαλος διδάσκει,
οἱ δὲ μαθηταὶ μανθάνουσιν

Ἀλέξανδρος - Διὰ τί, ὦ μήτερ;

10 Εὐρυδίκη - Ὅτι τήμερόν ἐστιν ἔνη καὶ νέα
Πυανοσιῶνος, οἱ δὲ χαλκεῖς ἐν ταῖς
Ἀθήναις εἰσὶν· τὰ γὰρ Χαλκεῖα ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Καὶ τί ἐστὶ τὰ Χαλκεῖα;

Χαρά - Χαλκεῖα ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Ἡφαίστου

15 ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλέξανδρος - Τίς ἐστὶν ὁ Ἡφαίστος; Τίς μὲν
ὁ πατήρ, τίς δὲ ἡ μήτηρ;

Χαρά - Ὁ δὴ Ἡφαίστος τοὺς χαλκέας
φυλάττει. Ἡ δὲ Ἥρα μήτηρ τοῦ Ἡφαίστου
20 ἐστίν· ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει, καὶ τέκνον τοῦ
Διὸς ἐστίν. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ Ἥρα τὸν
Ἡφαιστον ἐξ οὐρανοῦ ρίπτει¹ διὰ τῆς
χωλείας αὐτοῦ, οἱ δὲ ὅτι τοῦτον ὁ Ζεὺς
ρίπτει.

25 Στέφανος - Ὁ γε Ἡφαίστος τὰ ὅπλα τοῦ
Ἀχιλλέως ποιεῖ.

Χαρά - Μάλιστά γε, ὦ Στέφανε. Ὁ δὴ θεὸς
τοὺς ἀνθρώπους τὴν τῆς χαλκείας τέχνην
διδάσκει.

30 Ἑλένη - Ἄρ' ἔχει τέκνα; ἄρα θεὰν γαμεῖ;

Χαρά - Ὁ μὲν Ἡφαίστος τὴν Ἀφροδίτην
γαμεῖ, ἔχει δὲ τέκνον τὸν Ἐριχθόνιον·
ὁ μέντοι Ἐριχθόνιος τέκνον τοῦ Ἡφαίστου
καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐστίν. Λέγω δὴ ἡ μὲν
35 Ἀθηνᾶ τῷ Ἡφαίστῳ λέγει ὅτι ὅπλα ἐθέλει,
ὁ δὲ θεὸς αὐτῆς ἐρᾷ. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τρέχει,
ὁ δὲ Ἡφαίστος αὐτὴν διώκει. Ἐν ᾧ δὲ
χρόνῳ οὗτος τὴν θεὰν διώκει, αὐτὸς
ἀποσπερμαίνει εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς.

40 Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐκμάττει τὸ σπέρμα καὶ πίπτει
ἐν τῇ γῇ, ἐξ ἧς γίγνεται ὁ Ἐριχθόνιος.

Ἀλέξανδρος - ὦ πάτερ, ποῖ βαίνεις;

Φίλιππος - Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου
ἀποχωρῶ· ἔχει γὰρ ἄροτρον. Ἄρα μετ' ἐμοῦ
45 ἀποχωρεῖς;

Ἀλέξανδρος - Πάνυ γε.

ἀποσπερμαίνω = ρίπτω σπέρμα

ὁ μηρός

ἐκμάττει τὸ σπέρμα : βάλλει τὸ
σπέρμα ἀπὸ τοῦ μηροῦ

Η ΑΘΗΝΑ

ὁ ἥλιος λάμπει

θερμαίνω < θερμός

Θέρος μὲν ἐστὶ καὶ ὁ ἥλιος μάλα λάμπει καὶ θερμαίνει τοὺς λόφους, οἱ περιέχουσιν τὸ χωρίον. Ἡ δὲ Χαρά τε καὶ τὰ παιδιά ἐν τῇ ὕλῃ παρὰ ποταμῷ εἰσιν· τὰ μὲν παιδιά ὑπὸ δένδρῳ 5 καθίζουσιν, ἡ δὲ Χαρὰ ἐπὶ λίθου· λαλοῦσι δὲ μετ' ἀλλήλων.

Ἀλέξανδρος - Ἰδού, ὦ Χαρά, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων καλὴ καὶ μεγάλη ἐστίν.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις. Ἄρα γινώσκεις τίς 10 ἐστὶ θεὰ τοῖς Ἀθηναίοις;

Ἀλέξανδρος - Πάνυ γε, ὦ Χαρά· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐστὶ θεὰ τοῖς Ἀθηναίοις, τέκνον τοῦ Διός.

Χαρά - Ἡ μὲν Ἀθηνᾶ γε τέκνον τοῦ Διός ἐστίν. Ὁ οὖν Ζεὺς αὐτὴν μάλα ἀγαπᾷ.

15 Ἀλέξανδρος - Τίς δ' ἐστὶν ἡ μήτηρ;

Χαρά - Ἡ μήτηρ Μῆτις ἐστίν, αὕτη δὲ τὴν Ἀθηνᾶν οὐ τίκτει. Λέγω δὲ τὸν μῦθον· ὁ γὰρ Ζεὺς τὴν Μῆτιν πρώτην φιλεῖ καὶ αὐτῇ σύνεστιν. Ἡ μὲν οὖν Μῆτις ἔγκυος 20 ἐστίν· ὁ δὲ αὐτὴν καταπίνει, ἐπειδὴ ἡ Γῆ αὐτῷ τοῦτο λέγει. Μετὰ δ' ὀλίγον χρόνον ὁ Ζεὺς ἐθέλει ἀποκυεῖν^x ἐκ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τὴν Ἀθηνᾶν. Καὶ λέγει περὶ τούτου τῷ Ἡφαίστῳ, ὃς τῷ πελέκει τέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός καὶ σὺν ὅπλοις ἐκβαίνει ἡ Ἀθηνᾶ, θεὰ τῆς τε σοφίας καὶ 25 τῶν τεχνῶν.

Ἀλέξανδρος - Καὶ διὰ τί ἡ ἐλαία σημεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἐστίν;

ἀγαπάω - ὦ = φιλέω, ἐράω

σύνεστιν αὐτῇ : ἐστὶ μετ' αὐτῆς, φιλεῖ, ἐρᾷ

ἔγκυος, ὄν

ἀποκυεῖν - ὦ = τίκτω

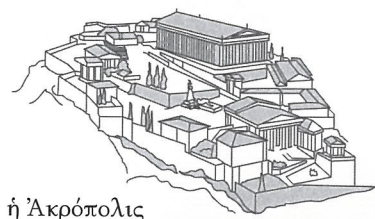

ὁ πέλεκυς

τέμνω

ἡ σοφία < σοφός, ἡ, ὄν

ἡ Ἀκρόπολις

ὁ Παρθενὼν ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς
ἐστίν

τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς

τὸ δόρυ

τὸ στήρνον

ὁ χιτῶν

ἡ ἄσπίς

ποδήρει : εἰς τοὺς πόδας

τοῖς ποσίν < ὁ πούς

πλησίον = ἐγγύς

οὐκέτι : οὐκ

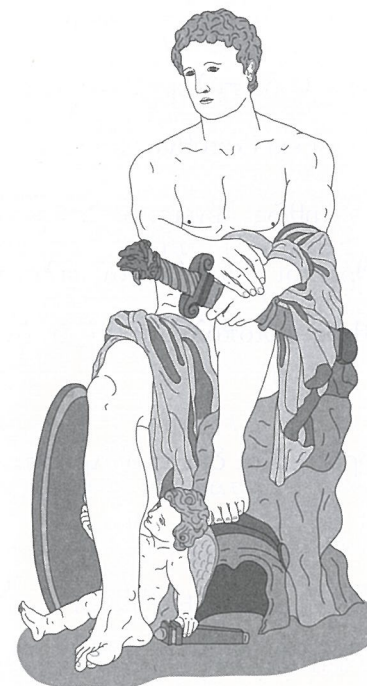
30 Χαρά - Ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ἡ θεὰ τὴν πρώτην
ἐλαίαν φυτεύει, ἥ νῦν ἐστὶ παρὰ τῷ
Πανδροσεῖω ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Τὸ δὲ
Πανδροσεῖον ἐγγὺς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς
ἐστίν. Ἄρα γινώσκετε, ὦ παιδία, τί ἐστίν

35 ἐν τῷ Παρθενῶνι;

Ἀλέξανδρος - Τί δ' ἔνδον;

Χαρά - Ἐν τῷ Παρθενῶνι ἐστὶ μέγα ἄγαλμα
τῆς Ἀθηνᾶς, ὃ ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι
ποδήρει, καὶ κατὰ τὸ στήρνον ἡ κεφαλὴ
Μεδούσης ἐστίν. Ἐν δὲ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ
ἐστὶν ἡ Νίκη, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ δόρυ ἔχει,
καὶ πρὸς τοῖς ποσὶν ἡ ἄσπίς ἐστὶ καὶ
πλησίον τοῦ δόρατος δράκων, ὅς ἐστιν
Ἐριχθόνιος, τέκνον τῆς Ἀθηνᾶς. Ἰδοὺ,
45 ὦ Ἀλέξανδρε, ἡ τε Ἑλένη καὶ ὁ Στέφανος
οὐκέτι καθίζουσιν· ἄρ' ἐθέλεις περιπατεῖν
μετ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὕλην;

Ἀλέξανδρος - Ναί.

Ο ΑΡΗΣ

Ὁ μὲν Φίλιππος καὶ ὁ φίλος ἐν τῷ κήπῳ
εἰσὶν· οὗτοι οὖν καθίζουσιν ὑπὸ συκῇ καὶ
λαλοῦσιν. Ἡ δὲ Χαρά καὶ τὰ παιδία οὐ
μακρὰν εἰσιν.

5 Ἀλέξανδρος - Τίς ἐστὶν ὁ φίλος τοῦ πατρός;

Χαρά - Οὗτος δὴ ἐν τῇ κώμῃ οἰκεῖ.

Ἀλέξανδρος - Διὰ τί ὁμαλῇ² τῇ φωνῇ
λαλοῦσιν; ἀδύνατόν ἐστι τούτων ἀκούειν.

ὑπὸ ↔ ἐπὶ

ἡ κώμη

ἡ φωνή : φωνή ἐστίν, ἐπεὶ λέγω

Χαρά - Οὔτοι γὰρ περὶ τοῦ πολέμου λέγουσιν.

10 Στέφανος - Ὁ δὲ πόλεμος κακὸς ἐστίν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἀποθνήσκουσιν.

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε. Πόλλοι δ' ἄνθρωποι τὸν πόλεμον φιλοῦσιν, ὥσπερ γε ὁ θεὸς φιλοπόλεμος· τὸ δ' ὄνομα αὐτῷ
15 Ἄρης ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Καὶ δία τί ὁ Ἄρης τὸν πόλεμον φιλεῖ;

Στέφανος - Οὗτος γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, βασιλεὺς τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ πολέμῳ.

20 Χαρά - Μάλιστα γέ· φοβερὸς δὲ καὶ ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Ἄρ' ἔχει ὁ Ἄρης τέκνα;

Χαρά - Πῶς γὰρ οὐ; Ὁ μὲν Φόβος καὶ ὁ Δεῖμος τέκνα τοῦ θεοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης εἰσὶν· οὔτοι δὲ μετὰ τοῦ Ἄρεως ἐν τῷ
25 πολέμῳ αἰεὶ εἰσιν.

Στέφανος - Ἀφροδίτη μέντοι γυνὴ ἐστὶ τοῦ Ἥφαιστου.

φιλοπόλεμος, ον : δς φιλεῖ τὸν πόλεμον

ὁ στρατιώτης

φοβερός, ά, όν < ὁ φόβος ὁ φόβος

ωρεά/βου

Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε· καὶ

ὁ Ἄρης ταύτης ἐρᾷ. Ὁ μὲν Ἥφαιστος
30 ἐν τῷ χαλκοτυπείῳ ἐστίν, ἐν ᾧ Ἄρης ἐπὶ τὴν Ἀφροδίτην κρύφα σύνεστιν. Ὁ δὲ Ἥλιος αὐτοὺς ὁρᾷ καὶ τῷ Ἥφαιστῳ εὐθὺς λέγει ταῦτα. Ὁ οὖν Ἥφαιστος τεχνάζει χρυσοῦν δίκτυον.^χ Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἄρης καὶ
35 ἡ Ἀφροδίτη ἐπὶ τῆς κλίνης γυμνοὶ εἰσιν, ὁ Ἥφαιστος καταβάλλει ἐπ' αὐτῶν τὸ δίκτυον καὶ αὐτοὺς κατέχει.^κ Καὶ οὐ λύει αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος, ἀλλὰ καλεῖ τοὺς θεοὺς. Καὶ τότε οἱ θεοὶ αὐτοὺς ὁρῶσι καὶ
40 μάλα γελῶσιν, ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ δικτύῳ εἰσιν οἱ δύο. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἥφαιστος αὐτοὺς λύει· καὶ ὁ μὲν Ἄρης εἰς τὴν Θράκην ἀποχωρεῖ, ἡ δ' Ἀφροδίτη εἰς τὴν Κύπρον.

Ἀλέξανδρος - Ποῖα δὲ ὅπλα, ὦ Χαρά, ἔχει

45 ὁ Ἄρης, φιλοπόλεμος θεός;

Χαρά - Μάλιστα γέ.

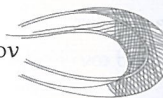
Ἀλέξανδρος - Ποῖα δέ ἐστιν;

Χαρά - Ὁ Ἄρης κράνος τε καὶ ἀσπίδα καὶ ξίφος ἔχει. Ἀλλ' ἄγετε, ὦ παιδία· ὁ πατήρ
50 ἡμᾶς καλεῖ.

τὸ χαλκοτυπεῖον : τόπος ἐν ᾧ ὁ χαλκεύς ἐστίν

τεχνάζω : ποιέω - ὦ

τὸ δίκτυον

ἡ κλίνη

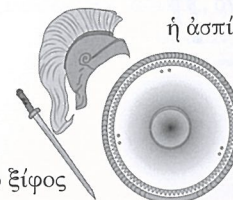

γυμνός, ή, όν : ἄνευ χιτῶνος, ἄνευ ἱματίων

κατέχω : λαμβάνω, ἔχω

λύω ↔ κατέχω

τὸ κράνος

ἡ ἀσπίς

τὸ ξίφος

Η ΑΡΤΕΜΙΣ

Κατὰ τὴν ὕλην, ἣ ἐστὶν ἐγγὺς τῆς οἰκίας, ἢ
 τε Χαρά καὶ τὰ παιδιά περιπατοῦσιν· τὰ γὰρ
 ὦα τῶν ἀγρίων ὀρνιθίων ζητοῦσιν. Ἔστι δ' ἐν
 τῇ ὕλῃ¹ πολλὰ ἄγρια ζῷα, καὶ δὴ καὶ καλὸς
 5 ἔλαφος, ὃν ὀρώσιν.

Ἀλέξανδρος - Ἰδού, ὦ Χαρά, ἔστι καλὸς
 ἔλαφος ἐν μέσῳ τῶν δένδρων.

Χαρά - Ἄρα γινώσκετε τίς θεὸς φυλάττει τὰ
 ἄγρια ζῷα;

ὁ ἔλαφος

10 Στέφανος - Ἡ δὴ Ἀρτεμις φυλάττει τὰ ἄγρια
 ζῷα καὶ ταῦτα φιλεῖ.

Χαρά - Μάλιστα γε, ὦ Στέφανε· οὐ μόνον τῶν
 θηρίων δέσποινα ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς
 θήρας, καὶ δὴ καὶ τῆς σελήνης· φέρει δὲ ἐπὶ
 15 τῆς κεφαλῆς διάδημα, ἐν ᾧ σελήνη ἐστίν.
 (Ὀνομάζουσι δὲ καὶ τὴν Ἀρτεμιν
 Σελήνην). Ἡ οὖν Ἀρτεμις παρθένος ἐστὶ
 καὶ ἐν ταῖς ὕλαις μετὰ τῶν νυμφῶν μένει.

Ἀλέξανδρος - Τίς μὲν ὁ πατήρ; τίς δὲ ἡ μήτηρ;

20 Χαρά - Ὁ μὲν Ζεὺς πατὴρ αὐτῆς ἐστίν, ἡ δὲ
 Λητώ μήτηρ. Οὗτοι δὲ καὶ ἄλλο τέκνον
 ἔχουσιν· ὁ δ' Ἀπόλλων τέκνον μὲν αὐτῶν
 ἐστίν, ἀδελφὸς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀλέξανδρος - Τί δ' ἄλλο περὶ τῆς Ἀρτέμιδος;

25 Χαρά - Χρόνῳ δέ ποτε ὁ Ἀκταίων θηρεύει ἐν
 ταῖς ὕλαις καὶ βλέπει τὴν Ἀρτεμιν
 γυμνὴν, ἣ ἐστὶν ἐν ποτάμῳ μετὰ νυμφῶν.
 Ἔστι δ' ἀθέμιστος* τοῦτο, εἰ τοὺς θεοὺς
 βλέπεις γυμνοὺς, καὶ μάλιστα τὰς
 30 παρθένους θεάς.

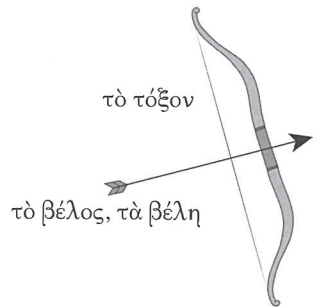
τὸ θηρίον = τὸ ἄγριον ζῷον
 ἡ δέσποινα (θελ.) < ὁ δεσπότης
 ἡ θήρα : ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν
 θηρεύω : λαμβάνω θηρία

ἡ σελήνη

ἀθέμιστος, ον = ἄδικος, ον
 δεζακομικι,
 πινασταβου

οἱ κύνες < ὁ κύων

ὁπὲ τῆς ἡμέρας : πρὸς ἐσπέραν

Ἡ οὖν Ἄρτεμις αὐτὸν μεταβάλλει εἰς
ἐλαφον· ὁ Ἀκταίων ἤδη ἐλαφός ἐστιν. Οἱ δὲ
αὐτοῦ κύνες τὸν Ἀκταίωνα βλέπουσιν ὥς
ἐλαφον· οὗτοι δὲ πρὸς τὸν ἐλαφον τρέχουσι
35 καὶ αὐτὸν ἐσθίουσιν· καὶ οὕτως ὁ Ἀκταίων
ἀποθνήσκει.

Στέφανος - Καὶ διὰ ταῦτα ὁ ἐλαφος ἱερὸν
ζῷον τῆς θεᾶς ἐστιν.

Χαρὰ - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε.

40 Ἀλέξανδρος - Ἄρ' ἔχει καὶ ἄλλα σημεῖα;

Χαρὰ - Πάνυ γε, ὦ Ἀλέξανδρε· ἄλλα σημεῖα
αὐτῆς ἐστὶ τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη. Ἀλλὰ
ἄγετε, ὦ παιδιά, ὁπὲ τῆς ἡμέρας ἐστίν· νῦν
δὲ βαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ῥᾶ τῇ
45 Εὐρυδίκη φέρομεν.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

Πρὸς μὲν ἐσπέραν ἢ τε Χαρὰ καὶ τὰ παιδιά
εἰς τὴν οἰκίαν βαίνουσιν· φέρουσι γὰρ ῥᾶ
ἀγρίων ὀρνιθίων. Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν περὶ τῆς
Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λέγουσιν.

5 Ἀλέξανδρος - Καὶ λέγεις, ὦ Χαρὰ, ὅτι ἡ
Ἄρτεμις ἀδελφὸν ἔχει;

Χαρὰ - Ναί.

Στέφανος - Ὁ Ἀπόλλων δίδυμος ἀδελφὸς τῆς
Ἀρτέμιδος ἐστίν.

δίδυμος, η, ον

10 Χαρά - Ἀληθῶς λέγεις, ὦ Στέφανε.

Ἀλέξανδρος - Ἄρ' ἐστὶ καὶ σημεῖα αὐτῶ τὸ
τόξον καὶ τὰ βέλη;

Χαρά - Πάνυ γε· ἐπεὶ ἡ Λητώ ἐν τῇ Δήλῳ
τίκτει πρῶτον μὲν τὴν Ἄρτεμιν, δεύτερον
15 δὲ τὸν Ἀπόλλωνα· οὗτος δ' εὐθύς ἔχει τὸ
τόξον, καὶ ἔργον αὐτῶ πρῶτον ὁ δράκων,
ὃς πολεμεῖ τῇ μητρὶ Λητοῖ.

Ἀλέξανδρος - Ἡ δ' Ἄρτεμις δέσποινα τῶν
θηρίων ἐστίν· τίνος δὲ ὁ Ἀπολλῶν;

20 Χαρά - Ὁ τοίνυν Ἀπόλλων τῆς μαντείας
δεσπότης ἐστίν· ἐν Δελφοῖς ἐστὶ ναὸς τοῦ
Ἀπόλλωνος, ᾧ τὸ ὄνομά ἐστι Πυθώ. Ἐν
τούτῳ τῶ ναῷ ἐστὶν ὁ τρίπους, ἐφ' οὗ
καθίζει ἡ προφῆτις, Πυθία τοῦνομα, ἣ
25 λέγει ἃ ἐθέλει ὁ Ἀπόλλων, ἐπεὶ ἄνθρωπος
τις ἐρωτᾷ περὶ τῆς μαντείας.

Στέφανος - Ὁ Ἀπόλλων καὶ τὴν λύραν ἔχει.

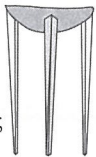
Χαρά - Μάλιστά γε· ὁ μὲν Ἀπόλλων μετὰ τῶν
Μουσῶν καθίζει, αὐταὶ δὲ αὐτοῦ ἀκούουσιν.

30 Στέφανος - Τί δὲ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ
τοῦ Μαρσίου;

τὸ ἔργον : ὁ ποιῶ

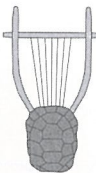
πολεμέω - ὦ : ποιῶ πόλεμον

ἡ μαντεία : ἡ προφητεία
(< προφήμι : πρό-λέγω)

ὁ τρίπους

ἡ προφῆτις : ἡ ἱέρεια

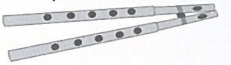

ἡ λύρα

Χαρά - Ὁ Μαρσύας εὐρίσκει αὐλούς, οὓς
ρίπτει Ἀθηνᾶ· οἱ γὰρ αὐλοὶ τὸ πρόσωπον
αὐτῆς ποιοῦσιν ἄμορφον. Ὁ δὲ Μαρσύας
35 λέγει εἶναι κρεῖττω τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ
εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς αὐτὸν καλεῖ. Οὗτοι
μὲν ἐρίζουσιν, αἱ δὲ Μοῦσαι δικάζουσιν.*
Ὁ δ' Ἀπολλῶν τὴν κιθάραν στρέφει, καὶ
κελεύει τὸν Μαρσύαν τὸ αὐτὸ ποιεῖν, ἀλλὰ
40 τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ὅτι ὁ Μαρσύας
αὐλεῖ. Ὁ οὖν θεὸς νικᾷ. Ἐνταῦθα δὲ κρεμᾷ
τὸν Μαρσύαν ἐκ δένδρου, καὶ αὐτὸν
ἀποκτείνει. Ἀλλὰ ἄγετε, ὦ παιδιά, ἐν ταῖς
πύλαις τῆς οἰκίας ἐσμέν, νῦν δὲ
45 εἰσβαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν.

εὐρίσκω ↔ ζητέω - ὦ

ὁ αὐλός

τὸ πρόσωπον

ἄμορφος, ὄν ↔ καλός, ἡ, ὄν

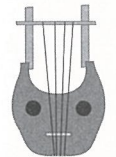
εἶναι (ἀπαρ.) < εἰμί

κρεῖττων = μᾶλλον ἀγαθός

καλέω εἰς ἔριν = ἐρίζω, πολεμῶ

δικάζω : δίκην λέγω

ἡ κιθάρα

στρέφω

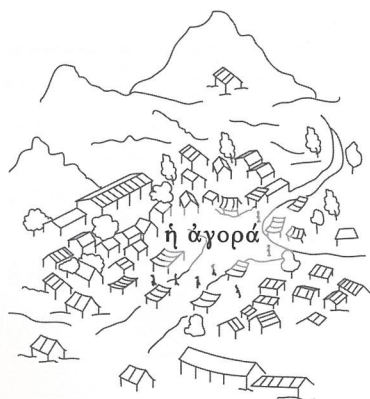

αὐλέω - ὦ < ὁ αὐλός

κρεμάω ἐκ δένδρου : βάλλω ἐπὶ
δένδρον

Ο ΕΡΜΗΣ

Ἡ μὲν Χαρά καὶ τὰ παιδιά περιπατοῦσι
κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν βαίνουνσιν.
Οὗτοι δὲ σκοποῦσιν ὀρνίθια ἐπὶ τῶν κλαδῶν,
ἀκούουσι μέντοι καὶ ἄλλου ζώου, ὃ οὐ
5 βλέπουσιν.

Ἑλένη - Ἄρα καὶ σὺ ἀκούεις, ὦ Χαρά;

Χαρά - Ναί, ὦ Ἑλένη, ἀλλ' οὐδεὶς φόβος· ἐν
γὰρ ταῖς ὁδοῖς ὁ Ἑρμῆς ἐστίν.

Ἀλέξανδρος - Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ θεός;

10 Χαρά - Ὁ Ἑρμῆς φυλάττει τοὺς ὁδοιπόρους.

Στέφανος - Ὀδοίπορος τί ἐστίν;

Χαρά - Ἔστι δὴ ἄνθρωπος, ὃς περιπατεῖ κατὰ
τὰς ὁδοὺς.

Ἑλένη - Τί δ' ἄλλο;

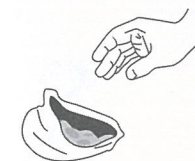
15 Χαρά - Ὁ Ἑρμῆς φυλάττει οὐ μόνον τοὺς
ὁδοιπόρους, ἀλλὰ καὶ τοὺς τε κλέπτας καὶ
τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς πωλητάς.

Ἀλέξανδρος - Τίς μὲν ἐστὶν ὁ πατὴρ αὐτοῦ;
τίς δὲ ἡ μήτηρ;

20 Χαρά - Ὁ δὴ Ἑρμῆς ἐστὶ τέκνον τοῦ τε Διὸς
καὶ τῆς Μαίας.

Στέφανος - Ἄρ' ἐστὶ θεὰ ἡ Μαία;

Χαρά - Οὐδαμῶς, ὦ Στέφανε· ἡ Μαία οὐκ ἐστὶ
θεά, ἀλλὰ νύμφη· ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς ἐστὶν
25 Ἄτλας, ἡ δὲ μήτηρ Πλειόνη· ἡμεῖς οὖν
ὀνομάζομεν Πλειάδας τὴν Μαίαν καὶ τὰς
ἀδελφάς. Ἡ γὰρ Μαία τίκτει τὸν Ἑρμῆν, ὃς
τοὺς ταύρους τοῦ Ἀπόλλωνος κλέπτει·
οὗτος οὖν ἐστὶ μέγιστος κλέπτης.

ὁ κλέπτης κλέπτει
κλέπτω : τὰ ἄλλου λαμβάνει

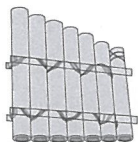

ὁ ἄγγελος ἀγγέλλει

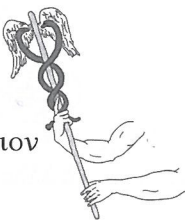

ὁ πωλητὴς πωλεῖ

ή σύριγξ

τὸ κηρύκειον

ὁ πέτασος, ἐφ' οὗ ἔστι
πτερά, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ
τῶν ποδῶν

30 Ὁ δὲ Ἑρμῆς τὴν τε λύραν καὶ τὴν
σύριγγα ποιεῖ καὶ τῷ ἀδελφῷ Ἀπόλλωνι
παρέχει. Ὁ δὲ Ζεὺς, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, τοῦτον
ποιεῖ ἄγγελον τῶν θεῶν· ὁ οὖν Ἑρμῆς κατὰ
τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὁδοιπορεῖ καὶ
35 τοὺς τῶν θεῶν λόγους ἀγγέλλει.

Ἀλέξανδρος – Ποῖα σημεῖα αὐτῷ ἔστιν;

Χαρά – Ὁ Ἑρμῆς φέρει τὸ κηρύκειον καὶ
πέτασον, ἐφ' οὗ ἔστι πτερά, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ
τῶν ποδῶν.

40 Ἀλέξανδρος – Ὁ οὖν Ἑρμῆς, ὦ Χαρά, πολλὰ
φυλάττει.

Χαρά – Πάνυ γε, ὦ Ἀλέξανδρε· οὗτος ὁ θεὸς
πολλὰ ποιεῖ. Ἰδοῦ, αὕτη ἀγορά ἐστίν, ἐν ἣ
πωληταὶ εἰσιν· ὁ δὲ Ἑρμῆς φυλάττει καὶ
45 αὐτούς.

Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ τῆς οἰκίας κήπῳ
ἐστίν, ἐν ᾧ πολλὰ ἄμπελοί εἰσιν· αἱ δὲ
ἄμπελοι ἤδη σταφυλὰς φέρουσιν. Ἐκ δὲ τῶν
ἀμπέλων σταφυλὰς δρέπουσιν ὁ Φίλιππος καὶ
5 τὰ παιδιά, καὶ δὴ καὶ ἡ τροφός.

δρέπω : λαμβάνω

Ἀλέξανδρος – Δία τί σταφυλὰς δρέπομεν;

Φίλιππος – Δρέπομεν δὴ σταφυλὰς, ὅτι
ταύτας ἐσθίομεν καὶ ἐκ τῶν σταφυλῶν
ποιοῦμεν οἶνον· ἡμεῖς γὰρ οἶνον πίνομεν.

10 Ἀλέξανδρος - Ἴρα οἱ θεοί, ὦ Χαρά, πίνουνσι
καὶ οἶνον;

Χαρά - Οὐδαμῶς, ὦ Ἀλέξανδρε· οἱ θεοὶ οἶνον
οὐ πίνουνσιν, ἀλλὰ ἀμβροσίαν. Ἴρα
γινώσκετε τίς ἐστι θεὸς φίλοιος;

ἡ ἀμβροσία : ποτὸν τοῖς θεοῖς

φίλοιος, ον : ὅς τὸν οἶνον
φιλεῖ

15 Στέφανος - Μάλιστά γε· ὁ δὲ Διόνυσός ἐστι,
τέκνον τοῦ Διός.

Ἀλέξανδρος - Καὶ τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ αὐτοῦ;
Ἴρ' ἐστὶ θεά;

Χαρά - Οὐχί· ἡ γὰρ μήτηρ θνητὴ ἐστίν, ἥ τὸ
20 ὄνομα Σεμέλη ἐστίν, τέκνον τοῦ Κάδμου.

Ὁ μὲν Ζεὺς τὴν Σεμέλην φιλεῖ καὶ
σύνεστιν αὐτῇ, ἡ δὲ ἔχει ἐξ αὐτοῦ τέκνον,
τὸν Διόνυσον. Ἡ δὲ Ἥρα ὡς τροφὸς τῆς
Σεμέλης βαίνει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς· ἡ γὰρ

25 Σεμέλη ἔγκυός ἐστιν. Ἡ δὲ αὐτῇ λέγει·
“ἀληθῶς ἐστὶ Ζεὺς, ὅς σοι σύνεστιν; ὁ γὰρ
Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ μετὰ ἀστραπῶν καὶ
κεραυνῶν σύνεστιν.” Ἡ δὲ Ἥρα ταῦτα τῇ
Σεμέλει συμβουλεύει. Ὁ μὲν οὖν Ζεὺς

ὁ κεραυνός : ἡ ἀστραπή

συμβουλεύω : λέγω

30 πάλιν πρὸς τὴν Σεμέλην βαίνει, ἡ δὲ
κελεύει αὐτὸν συνεῖναι ἑαυτῇ ὥσπερ τῇ
Ἥρᾳ.

δοσινέστημι - set to sth, want sth

Ζεὺς δὲ ταῦτα ποιεῖ, τῇ δ' ἀστραπῇ
καταφλέγει αὐτὴν· ἡ οὖν Σεμέλη ἀποθνήσκει.

35 Καὶ τότε λαμβάνει ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον,
ὅς ἐστιν ἔμβρυον· τοῦτον δὲ ῥάπτει ἐν τῷ
αὐτοῦ μηρῷ. Μετὰ δὲ χρόνον γίγνεται
ὁ Διόνυσος. Καὶ ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν εἰς τοὺς
λόφους φέρει καὶ αἱ νύμφαι αὐτὸν
40 τρέφουσιν.

Ἀλέξανδρος - Ἴρ' ἐστὶν ὁ Διόνυσος, ὅς τὸν
θέατρον φυλάττει;

Χαρά - Πάνυ γε, ὦ Ἀλέξανδρε.

Ἑλένη - Τίδ' ἄλλο; Ἴρ' ἐστὶ μόνος ὁ Διόνυσος;

45 Χαρά - Ἐκ τοῦ μὲν Θησέως λαμβάνει τὴν
Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος ἐν τῇ Νάξῳ καὶ
σύνεστιν αὐτῇ. Ὁ δὲ θεὸς ἔχει ἄμαξαν, ἣν
ἔλκουσι πάνθηρες· καὶ φέρει στέφανον
ἀμπέλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ βότρυσ τε
50 καὶ ἡ κύλιξ σημεῖα αὐτῷ εἰσιν. Ἀλλὰ
ἄγετε, ὦ παιδιά, λαμβάνετε τὰς σταφυλάς·
ὁ γὰρ Φίλιππος ἡμᾶς καλεῖ.

καταφλέγω = πυρόω - ὦ (< πῦρ)
τὸ πῦρ

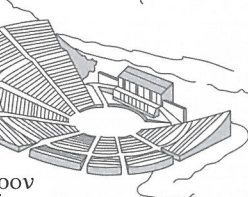
τὸ ἔμβρυον

ῥάπτω

τὸ θέατρον

ὁ πάνθηρ

ὁ στέφανος ἀμπέλου

ὁ βότρυσ

ἡ κύλιξ

ΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΙΑΣΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΝ ΔΕΡΑΣ

Ὁ μὲν Ἰάσων γεωργός ἐστι καὶ τὴν γῆν
γεωργεῖ ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ, ἐν ᾧ καὶ τρέφει
ἡμερα ζῶα. Τὸ δὲ χωρίον ἐστὶν ἐν τῇ Ἰωλκῷ,
ἐν ἣ ὁ Πελίας ἐστι βασιλεὺς.

5 Ὁ δὲ Πελίας ἐρωτᾷ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὁ
Ἀπόλλων λέγει τάδε· “Φύλαττε δὴ τὸν
μονοσάνδαλον.”

Πρῶτον μὲν ὁ Πελίας ἀγνοεῖ τὸν χρησμόν,
ὅνπερ ὁ Ἀπόλλων λέγει· ἔπειτα δὲ τοῦτον
10 γινώσκει.

Ὁ δὲ Ἰάσων κατὰ τοὺς ἀγροὺς περιπατεῖ
καὶ διαβαίνει τὸν ποταμὸν Ἄναυρον.

ὁ βασιλεὺς

φυλάττω : σκοπέω

μονοσάνδαλος, ον· ἄνθρωπος
ὃς ἔχει ἓν σάνδαλον.

τὸ σάνδαλον

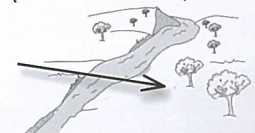
ὁ Πελίας ἀγνοεῖ : οὐκ ἔστι
δῆλον τῷ Πελίᾳ
ἀγνοέω -ᾷ ↔ γινώσκω

ὁ χρησμός ἐστὶν ἃ λέγει ὁ
Ἀπόλλων

*πρόκειται σάνδο
γι μονοσάνδαλο*

ναυαγόρδ ὁ

διαβαίνει τὸν ποταμὸν

Ἐπειδὴ ὁ ποταμὸς οὐκ ἔστι θερμός, ἀλλὰ
ψυχρός, οὗτος ἐκβαίνει ἐκ τοῦ ποταμοῦ· ὁ δὲ
15 Πελίας τὸν Ἰάσωνα ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὄρᾳ,
καὶ ὁ Ἰάσων ἔχει ἤδη μόνον ἐν σάνδαλον.
Ὁ οὖν Πελίας λέγει·

– “Οὗτός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος τοῦ χρησμοῦ.”

Ὁ μὲν οὖν Πελίας ἐρωτᾷ τὸν Ἰάσωνα·

20 – “Χαῖρε, ὦ τᾶν. Τί ὄνομα σοί ἐστιν;”

– “Χαῖρε, ὦ βασιλεῦ,” λέγει οὗτος, “τὸ
ὄνομά μοι Ἰάσων ἐστίν.”

– “Εἵ που φίλος μοι εἶ, λέγε μοι,” ἐρωτᾷ ὁ
βασιλεὺς· “τί ποιῶ, εἰ ἄνθρωπός τις ἐθέλει ἐμὲ

25 ἀποκτείνειν;”

– “Διὰ τί δὴ οὐ σοι φέρει τὸ χρυσόμαλλον
δέρας;” λέγει ὁ Ἰάσων, “ἀδύνατον γάρ ἐστιν.”

Οὕτως δὴ ποιεῖ ὁ Πελίας, καὶ κελεύει τὸν
Ἰάσωνα φέρειν αὐτῷ τὸ χρυσόμαλλον δέρας,
30 ὃ μακράν ἐστιν· ἔστι γὰρ ἐν ὕλῃ τῆς γῆς ἣν
ὀνομάζουσι Κόλχους.

ὦ τᾶν = ὦ ἄνθρωπε, ὦ φίλε

ἀποκτείνω

τὸ χρυσόμαλλον
δέρας

ὁ δράκων

Ἐνταῦθα δὴ τὸ χρυσόμαλλον δέρας
ἐπὶ δένδρου ἐστίν, ἐφ' οὗ καὶ οἰκεῖ δράκων,
ὅς ἐστι ζῷον μάλιστα ἄγριον καὶ τὸ δένδρον
35 φυλάττει.

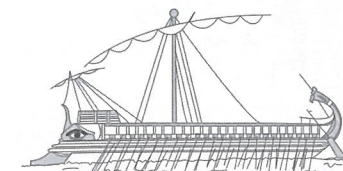
– “Εἵ που φίλος μοι εἶ,” λέγει ὁ Πελίας,
“φέρε μοι τὸ χρυσόμαλλον δέρας”.

Ὁ οὖν Ἰάσων τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ ζητεῖ τὸν
Ἄργον, φίλον αὐτοῦ, καὶ οὗτος ποιεῖ πλοῖον
40 μέγα, ὃ ὀνομάζει Ἄργον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος

αὐτοῦ. Ἡ δ' Ἀθηνᾶ ἀγαπᾷ τὸν Ἰάσωνα καὶ
παρέχει αὐτῷ κλάδον μαγικόν, ὃς αὐτῷ λέγει
τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἐστίν.

Ὁ οὖν Ἰάσων ζητεῖ πολλοὺς ἐταίρους, οἱ
45 μετ' αὐτοῦ εἰς Κόλχους πλέουσιν ἐπὶ τοῦ
πλοίου· οὗτοι δὴ εἰσιν Ὀρφεύς τε καὶ
Ἡρακλῆς καὶ Θησεὺς καὶ ἄλλοι πολλοί, οὓς
ὀνομάζουσιν Ἀργοναῦτας, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ
90 πλοίου Ἄργου πλέουσιν.

50 Μετὰ δ' ὀλίγον χρόνον ὁ τε Ἰάσων καὶ
οἱ ἐταῖροι ἐκπλέουσιν ἐκ Ἰωλκοῦ ἐπὶ τοῦ
Ἄργου καὶ ἤκουσιν εἰς τὴν Θράκην, ἐν ἣ οἰκεῖ
ὁ Φινεύς. Ὁ γὰρ δὴ Φινεύς βασιλεὺς ἐστίν, καὶ
οὐχ ὄρᾳ· τυφλὸς γάρ ἐστιν.

τὸ πλοῖον

ὁ κλάδος μαγικός ἐστιν, ἐπειδὴ
λέγει

ἐταῖρος : φίλος

πλέω : ἐκπλέω, εἰσπλέω...
τὸ πλοῖον πλεῖ

ἤκω : βαίνω

τυφλός

55 Ὁ δὲ Φινεὺς οὐκ ἐσθίει, ὅτι ἐκεῖ καὶ οἰκεῖ
μεγάλα καὶ ἄγρια ὀρνίθια, ἃ ὀνομάζουσιν
Ἀρπυίας· αἱ γὰρ Ἀρπυιαι ἀρπάζουσιν τε καὶ
ἐσθίουσι τὴν τροφήν αὐτοῦ.

– “Οὐκ ἀδύνατόν ἐστιν”, λέγει ὁ Φινεὺς,
60 “εἰς Κόλχους ἦκειν, εἰ πρῶτον ὑμεῖς τὰς
Ἀρπυίας ἀποκτείνετε.”

Ἐν οὖν τοῖς Ἀργοναῦταις εἰσὶ Ζήτης τε
καὶ Κάλαις ὁ ἀδελφός, οἱ πτέρα ἔχουσιν,
ὥσπερ τὰ ὀρνίθια· ἀναβαίνουντι οὖν ἐπ’ ἄκρου
65 ὑψηλοῦ δένδρου καὶ σκοποῦσιν ἄνωθεν τε καὶ
κάτωθεν. Ἐπειδὴ τὰς Ἀρπυίας ὀρώσιν,
ταύτας λαμβάνουσιν καὶ ἀποκτείνουσιν, ὥστε
νῦν οὐκ ἐστὶν ἀδύνατον τῷ Φινεῖ ἐσθίειν.

Οὗτος οὖν λέγει τοῖς Ἀργοναῦταις περὶ τῆς
70 ὁδοῦ εἰς Κόλχους καὶ περὶ τῶν Συμπληγάδων,
αἱ εἰσὶ μεγάλαι πέτραι ἐν τῇ θαλάττῃ· ἡ μὲν
ἐκ δεξιᾶς, ἡ δ’ ἐξ ἀριστερᾶς.

αἱ πέτραι Συμπληγάδες

– “Ἐρρωσθε,” λέγει μὲν ὁ βασιλεὺς.

– “Ἐρρωσο,” λέγουσιν δὲ οἱ Ἀργοναῦται,
75 καὶ εὐθὺς ἐκπλέουσιν.

Οἱ δ’ Ἀργοναῦται πλέουσιν ἐπὶ Κόλχους,
ὅπου ἤκουσιν, καὶ ὁ Ἰάσων ζητεῖ τὸν Αἰήτην,
ὅς ἐστι βασιλεὺς τῶν Κόλχων.

Ὁ δὲ Αἰήτης ἐν τῷ τῆς οἰκίας κήπῳ ἐστίν·
80 ὁ δὲ Ἰάσων εἰσβαίνει καὶ ἐρωτᾷ αὐτόν·

– “Χαῖρε, ὦ βασιλεῦ· ποῦ δὴ ἐστὶ τὸ
δένδρον, ἐφ’ οὗ ἐστὶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας;”

– “Τίς εἶ σύ;” ἐρωτᾷ ὁ Αἰήτης.

– “Ἰάσων δὴ ἐστὶ τὸ ὄνομά μοι,” λέγει ὁ
85 Ἰάσων, “καὶ ζητῶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας.”

– “Σοὶ λέγω”, λέγει ὁ Αἰήτης, “εἰ πρῶτον
μὲν δύο ἀγρίους ταύρους λαμβάνεις, ἔπειτα
δὲ καὶ φυτεύεις ἐν τῇ γῇ τοὺς δράκοντος
ὀδόντας, ὥσπερ φυτά.”

90 Τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἀλλὰ ἡ Μήδεια,
ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, τὸν Ἰάσωνα φιλεῖ καὶ
αὐτῷ βοηθεῖ· φαρμακὶς γάρ ἐστιν.

τοῦ δράκοντος < ὁ δράκων

οἱ ὀδόντες

βοηθεῖ τῷ Ἰάσωνι : ποιεῖ τὸν
Ἰάσωνα λαμβάνειν τὸ
χρυσόμαλλον δέρας

ἡ φαρμακίς : ἡ ποιεῖ φάρμακον

– “Εγώ σοι βοηθῶ,” λέγει ἡ Μήδεια, “εἰ σύ με γαμεῖς.”

95 – “Πάνυ γε,” λέγει ὁ Ἰάσων, “ἐγώ σε γαμῶ, εἰ σύ μοι βοηθεῖς”.

Ἦ οὖν Μήδεια βοηθεῖ αὐτῷ καὶ παρέχει φάρμακον. Ἄμα οὖν ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια λαμβάνουσι τοὺς ἀγρίους ταύρους καὶ
100 φυτεύουσι τοὺς δράκοντος ὀδόντας ἐν μέσῳ τοῦ ὀμαλοῦ ἀγροῦ· ὥσπερ γὰρ τὰ ὀρνίθια τίκτει ῥά, οὕτως οἱ ὀδόντες τίκτουσιν ἀνθρώπους. Οἱ δ’ ἀνθρώποι ἐθέλουσιν αὐτὸν ἀποκτείνειν, ὁ δ’ Ἰάσων αὐτοὺς τῷ φαρμάκῳ
105 ἀποκτείνει.

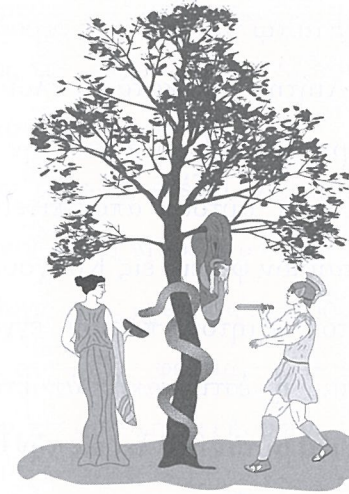
Μετὰ δὲ ταῦτα ἤκουσιν εἰς λόφον ὑψηλόν, ἐφ’ οὗ ἐστὶ τὸ δένδρον ὃ ἔχει τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ὅρῳσι δὲ καὶ τὸν δράκοντα, ὃς ἐνταῦθα οἰκεῖ καὶ φυλάττει τὸ δένδρον.

110 – “Τί νῦν δὴ ποιούμεν;” ἐρωτᾷ Ἰάσων τὴν Μήδειαν.

– “Λάμβανε τὸ φάρμακον,” λέγει ἡ Μήδεια.

Ὁ γὰρ Ἰάσων τὸ φάρμακον λαμβάνει καὶ ἀποκτείνει τὸν δράκοντα· εἶτα δὲ λαμβάνει τὸ
115 χρυσόμαλλον δέρας καὶ οἴκαδε ἀποπλέουσιν.

οἴκαδε = εἰς τὴν οἰκίαν
ἀποπλέω : πλέω

Ὁ μέντοι Αἰήτης ἐθέλει τὸν Ἰάσωνα ἀποκτείνειν· τοῦτο δὲ λέγει ἡ Μήδεια αὐτῷ. Ὁ οὖν Ἰάσων οὐ φέρει τὸ χρυσόμαλλον δέρας εἰς τὴν τοῦ Αἰήτου οἰκίαν, ἀλλὰ εἰς τὸ
120 πλοῖον.

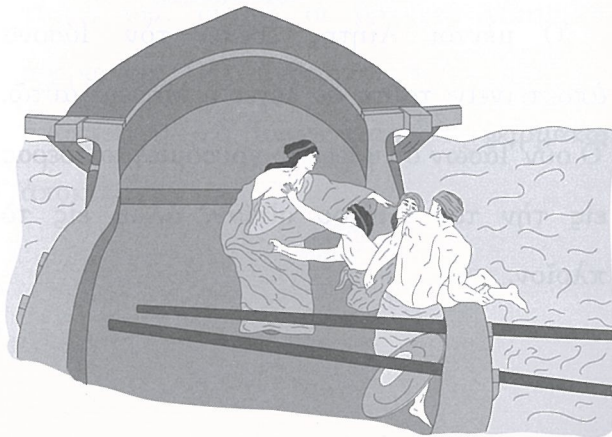
Μετά δ' αὐτοῦ βαίνουνσιν ἢ τε Μήδεια καὶ
ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅς ἐστι μικρὸν παιδίον καὶ
μάλιστα φιλεῖ τὴν ἀδελφήν.

Πλέουσιν οὖν ἅμα εἰς τὴν Ἰωλκόν.
125 Καθίζουσιν νῦν δὴ ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ
ἡ Μήδεια λέγει·

– “Νῦν ἡμέτερόν ἐστι τὸ χρυσόμαλλον
δέρας.”

– “Οὐδαμῶς,” λέγει ὁ Ἰάσων. “Τὸ
130 χρυσόμαλλον δέρας οὐκ ἔστιν ἡμῖν, ἀλλὰ
τῷ Πελῖα· αὐτῷ γὰρ τὸ δέρας φέρομεν.”

Ὁ δὲ Αἰήτης πλεῖ κατὰ τὸ πλοῖον Ἄργον·
ζητεῖ γὰρ τὸν τε Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν,
ἐπειδὴ ἐθέλει αὐτοὺς ἀποκτείνειν καὶ τὸ
135 μικρὸν παιδίον φέρειν εἰς Κόλχους. Ἐπειδὴ
δὲ τὸ τοῦ Αἰήτου πλοῖον ἐγγὺς ἐστίν,
ἡ Μήδεια, ἢ ἐστὶ κακὴ, ἀποκτείνει τὸν
ἀδελφὸν καὶ αὐτὸν βάλλει εἰς τὴν θάλατταν.

– “Φιλῶ σε μάλιστα, πλέον δὲ φιλῶ τὸν
140 Ἰάσονα,” λέγει αὕτη τῷ ἀδελφῷ.

Ὁ μὲν οὖν πατὴρ ὁρᾷ ὅτι ἡ Μήδεια τὸ
μικρὸν τέκνον εἰς τὴν θάλατταν βάλλει·
πολὺν δὲ χρόνον τοῦτο ζητεῖ ἐν τῇ θαλάττῃ,
καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τὸ νεκρὸν τέκνον
145 ὁρᾷ καὶ λαμβάνει.

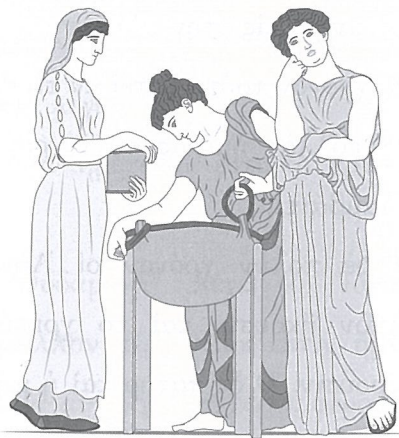
Μετά δὲ πολὺν χρόνον οἱ Ἀργοναῦται
εἰς Ἰωλκὸν ἤκουσιν καὶ τὸ χρυσόμαλλον
δέρας φέρουσιν. Ὁ δὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ
ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος ἀποθνήσκουσιν· ὁ γὰρ
150 Πελίας αὐτοὺς ἀποκτείνει.

Ὁ οὖν Ἰάσων ἐθέλει καὶ τὸν Πελίαν
ἀποκτείνειν καὶ ἡ Μήδεια αὐτῷ βοηθεῖ. Ὁ δὲ
Πελίας θυγατέρα ἔχει, καὶ ἡ Μήδεια ταύταις
λέγει ὅτι αὕτη ἔχει φάρμακον, ὃ τὸν Πελίαν
155 ποιεῖ νέον, εἰ τὸν πατέρα ἔψουσιν.

ποιεῖ νέον : ποιεῖ ὥσπερ παιδίον

11? φάρμακον ποσειδωνος

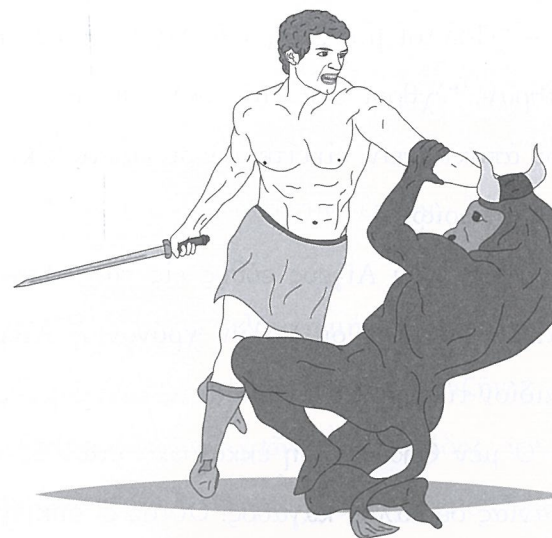
Αἱ μὲν οὖν θυγατέρες τοῦ Πελίου αὐτὸν
ἔψουσιν· τὸ δὲ φάρμακον οὐ τοῦτον νέον
ποιεῖ, ἀλλ' ἀποθνήσκει ἐφθός.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ τε Ἰάσων καὶ ἡ Μήδεια
160 οὐκ ἐν Ἰωλκῷ, ἀλλὰ ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσιν.
Πρῶτον μὲν ὁ Ἰάσων τὴν Μήδειαν φιλεῖ,
μετὰ δ' ὀλίγον χρόνον οὐκέτι· ὁ γὰρ Ἰάσων
νῦν φιλεῖ τὴν Γλαύκην, τὴν θυγατέρα τοῦ
βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ ἐθέλει ταύτην
165 γαμεῖν. Ἡ οὖν Μήδεια οὐ μόνον τὴν
Γλαύκην ἀποκτείνει, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα τῆς
τε Μήδειας καὶ τοῦ Ἰάσονος.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ φαρμακίς ῥηκεῖ εἰς τὰς
Ἀθήνας· ἐνταῦθα δὲ ὁ Αἰγεύς, βασιλεὺς τῶν
170 Ἀθηναίων, αὐτὴν γαμεῖ.

2 ποσειδωνος

Ο ΘΗΣΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Ἐν τῇ τῶν Τροιζηνίων χώρᾳ ἀνὴρ καὶ
γυνὴ περιπατοῦσι παρὰ τὴν θάλατταν· τὸ δ
ὄνομα αὐτῷ μὲν Αἰγεύς ἐστίν, αὐτῇ δ' Αἴθρα.

– “Μετ' ὀλίγον χρόνον”, λέγει ὁ Αἰγεύς,
5 “εἰς τὰς Ἀθήνας ἀναχωρῶ· βασιλεὺς γάρ εἰμι
τῶν Ἀθηναίων.”

– “Ἀλλ' ἐντός μου”, λέγει δὲ αὕτη, “φέρω τὸ
τέκνον τὸ ἡμέτερον.”

Ὁ δ' Αἰγεύς πρῶτον μὲν σιγᾷ, ἔπειτα δὲ
10 βαίνει πρὸς μεγάλην πέτραν· ὑπὸ δὲ ταύτῃ τῇ
πέτρᾳ ἐστὶ τό τε ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματα*
αὐτοῦ.

ἀναχωρέω - ᾧ : βαίνω

τὰ ὑποδήματα = τὰ σάνδαλα

ἐχθρός ↔ φίλος

ὁ νεανίας : ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος
ἐστὶ πρῶτον μὲν παιδίον, ἔπειτα
δὲ νεανίας, εἴτα δὲ ἀνὴρ
παιδίον – νεανίας – ἀνὴρ

κᾶγαθός = καὶ ἀγαθός

τοῦνομα = τὸ ὄνομα

Ἀθήνησιν = ἐν ταῖς Ἀθήναις

Ἀθήναζε = εἰς τὰς Ἀθήνας

– “Πολλοί μοι”, λέγει ὁ Αἰγεύς πρὸς τὴν
Αἴθραν, “ἐχθροί[†] εἰσι καὶ ἐθέλουσι τὰ τέκνα
15 μου ἀποκτείνειν· οἰκεῖτε οὖν σὺ καὶ τὸ τέκνον
ἐν τῷ χωρίῳ.”

Ὁ μὲν οὖν Αἰγεύς εὐθὺς εἰς τὰς Ἀθήνας
βαίνει. Μετὰ δ’ οὐ πολὺν χρόνον ἡ Αἴθρα
παιδίον τίκτει· τὸ δ’ ὄνομα αὐτῷ ἐστὶ Θησεύς.
20 Ὁ μὲν Θησεὺς ἤδη ἐκκαίδεκα ἐτῶν ἐστίν·
νεανίας δὲ καλὸς κᾶγαθός[×]. Οὗτος δ’ οὐκ ἔχει
οὔτε ἀδελφὸν οὔτε ἀδελφὴν, οὐδὲ γινώσκει
τὸν πατέρα αὐτοῦ.

– “Τίς ἐστὶν ὁ πατήρ;” ἐρωτᾷ μὲν ὁ Θησεύς.
25 – “Αἰγεύς ἐστὶ τοῦνομα[†] αὐτῷ”, λέγει ἡ
μήτηρ.

– “Ποῦ δὴ ἐστὶν οὗτος, ὦ μήτηρ;” ἐρωτᾷ
πάλιν ὁ νεανίας.

– “Ἀθήνησιν οἰκεῖ· ὁ γὰρ πατήρ ἐστὶ
30 βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων.”

Ὁ δὲ Θησεὺς ἐθέλει Ἀθήναζε ἀποχωρεῖν
καὶ Ἀθήνησιν οἰκεῖν· ἐκεῖ γὰρ καὶ οἰκεῖ ὁ
πατήρ αὐτοῦ. Ἡ οὖν μήτηρ λέγει τάδε·

– “Ἄρα βλέπεις, ὦ τέκνον, ταύτην τὴν
35 πέτραν; Ἔστι γὰρ δὴ ὑπὸ ταύτῃ τό τε ξίφος
καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρός.”

Ὁ οὖν Θησεὺς πρὸς τὴν πέτραν βαίνει καὶ
ταῦτα λαμβάνει. Μετὰ δὲ ταῦτα βαίνει εὐθὺς
εἰς τὰς Ἀθήνας.

40 – “Ἐρρωσο, ὦ φίλτατον[†] τέκνον,” λέγει μὲν
ἡ Αἴθρα.

– “Ἐρρωσο, ὦ φίλτατη μήτηρ,” ὁ δὲ λέγει.

Ὁ οὖν Θησεὺς ἐκβαίνει ἐκ τῆς Τροιζήνης καὶ
διαβαίνει διὰ τῶν ἀγρῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς
45 Ἀθήνας. Μετὰ δ’ ὀλίγον χρόνον ἤκει ὁ Θησεὺς
εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰσβαίνει εἰς τὴν τοῦ
βασιλέως οἰκίαν.

– “Χαῖρε”, λέγει μὲν ὁ Θησεύς.

– “Χαῖρε”, λέγει δὲ ὁ Αἰγεύς.

50 Οὐ μὲν γινώσκει ὁ Αἰγεύς τίς ὁ νεανίας
ἐστίν· ἀγνοεῖ γὰρ ὅτι οὗτος υἱὸς αὐτοῦ ἐστίν.

Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐστὶν ἡ Μήδεια, ἡ γυνὴ
τοῦ βασιλέως, ἥ ἐστὶ φαρμακίς. Αὕτη καὶ ἔχει
υἱὸν ἀπὸ τοῦ Αἰγέως. Ἡ δὲ Μήδεια
55 ἀναγνωρίζει[×] τὸν Θησεῖα καὶ τοῦτον οὐ φιλεῖ.

Καὶ λέγει τῷ βασιλεῖ τάδε.

– “Ἐθέλω τὸν νεανίαν ἀποθνήσκειν· ἐχθρὸς
γὰρ σοί ἐστιν.”

– “Μάλιστα”, λέγει ὁ Αἰγεύς.

ὁ υἱός : τὸ ἀρσενικὸν τέκνον

ἀναγνωρίζω : γινώσκω

ἡ Μήδεια ἐγγχεῖ τὸ φάρμακον εἰς τὸ ποτήριον

παρασκευάζω : ποιῶ

ἐγγέω : ἐμβάλλω, βάλλω ἐνδον

τὸ δεῖπνον : ἡ τροφή

ἐπὶ θρόνου καθίζει

60 Ἡ οὖν Μήδεια τὸν Θησέα ἐπὶ δεῖπνον
καλεῖ· ἐθέλει γὰρ αὐτὸν ἀποκτείνειν. Ἡ οὖν
(φαρμακὶς παρασκευάζει φάρμακον) καὶ τοῦτο
ἐγγχεῖ εἰς τὸ ποτήριον τοῦ Θησέως. Οὗτος δὲ
ἐπὶ δεῖπνον ἦκει καὶ ἐπὶ θρόνου καθίζει καὶ
65 ἐθέλει πίνειν. Ἐπειδὴ δ' ὁ Αἰγεὺς ὄρᾳ τὸ ξίφος
καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ νεανίου, ἀναγνωρίζει
δὴ ταῦτα.

– “Διὰ τί ἔχεις”, ἐρωτᾷ μὲν ὁ βασιλεὺς
τῶ νεανία, “τοῦτο τὸ ξίφος καὶ ταῦτα τὰ
70 ὑποδήματα;”

– “Ἐκ τοῦ πατρὸς μου ἐστὶ”, λέγει δὲ ὁ
Θησεύς.

Ὁ δὲ Αἰγεὺς ἀναγνωρίζει τὸν υἱὸν αὐτοῦ,
τὸν Θησέα.

75 – “Σὺ εἶ υἱὸς ἐμός”, λέγει ὁ Αἰγεὺς καὶ
βάλλει τὸ ποτήριον τοῦ Θησέως ἐπὶ τὴν γῆν.

ἡ Μήδεια φεύγει ἐπὶ ἀμάξης διὰ τὸν οὐρανόν

Ὁ οὖν Θησεὺς οὐκ ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Αἰγεὺς
ἐθέλει τὴν Μήδειαν ἀποκτείνειν, αὕτη δὲ
φεύγει ἐπὶ ἀμάξης διὰ τὸν οὐρανόν· φαρμακὶς
80 γὰρ ἐστίν. Ὁ δὲ Θησεύς καὶ ὁ Αἰγεὺς Ἀθήνησιν
οἰκοῦσιν.

Μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον ὁ Θησεὺς ὄρᾳ τὸν
Αἰγέα ἐν τῇ αὐλῇ, πόρρῳ τῶν ἀνθρώπων.

πόρρῳ ↔ ἐγγύς

– “Τί δὴ ἐστίν;” ἐρωτᾷ μὲν ὁ Θησεύς.

85 – “Ὁ Μίνως, ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης”,
λέγει δὲ ὁ Αἰγεύς, “ἐθέλει ἐπτά τε νεανίας καὶ
ἐπτά παρθένους· ἡμεῖς γὰρ τούτους αὐτῷ
πέμπομεν, οὐκ μέντοι ἐθέλω.”

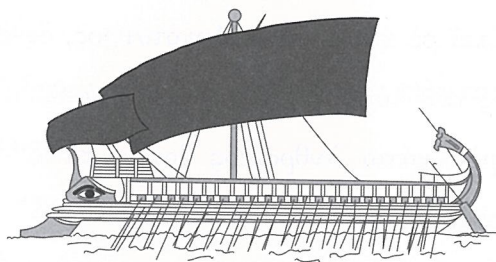
Ἐκεῖ δὲ καὶ οἰκεῖ ὁ Μινώταυρος, ὅς ἐστιν
90 ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου καὶ ἐσθίει ἀνθρώπους·
τὰ μὲν κάτω ἄνθρωπός ἐστιν, τὰ δ' ἄνω
ταῦρος.

‘Ο δὲ Μίνως ἐθέλει τοὺς Ἀθηναίους ἐπτὰ
νεανίας καὶ ἐπτὰ παρθένους τῷ Μινωταύρῳ
95 πέμπειν κατὰ ἔτος. ‘Ο γὰρ Μίνως δεινὸς
βασιλεύς ἐστι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦτον οὐ
φιλοῦσιν.

– “Ἐθέλω”, λέγει ὁ Θησεύς, “τούτοις
βοηθεῖν καὶ πρὸς τὴν Κρήτην καὶ ἐγὼ πλέω,
100 ὦ πάτερ· ἐθέλω γὰρ τὸν Μινώταυρον
ἀποκτείνειν καὶ ἄγειν τοὺς νεανίας καὶ τὰς
παρθένους πάλιν Ἀθήναζε.”

‘Ο οὖν Αἰγεὺς πέμπει καὶ τὸν Θησέα πρὸς
τὴν Κρήτην. ‘Ο δὲ Θησεύς καὶ οἱ ἄλλοι
105 εἰσβαίνουσιν εἰς τὸ πλοῖον, ὃ ἔχει ἰστία
μέλανα· ἔστι γὰρ χρῶμα τοῦ θανάτου.

– “Ἄγε πάλιν τοὺς νεανίας καὶ τὰς
παρθένους”, λέγει ὁ Αἰγεὺς τῷ υἱῷ. “Φέρε αὖ
ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἰστία λευκά, ὅτι λευκὸν ἐστι
110 χρῶμα τοῦ βίου, οὐ τοῦ θανάτου.”

‘Ο οὖν Θησεύς καὶ οἱ ἐπτὰ νεανία καὶ αἱ
ἐπτὰ παρθέναι πλέουσι τῆς μεσημβρίας πρὸς
τὴν Κρήτην. ‘Ο δ’ Αἰγεὺς τούτους ὁρᾷ ἀπὸ τῆς
Ἀκροπόλεως.

115 Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἦκει εἰς τὴν Κρήτην,
οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβαίνουσιν ἐκ τοῦ πλοίου καὶ
ἤκουσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως. Ἐκεῖ δὲ
καὶ ἐστὶν ἡ Ἀριάδνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως.

– “Χαίρετε”, λέγει μὲν ὁ Θησεύς.

120 – “Χαῖρε”, λέγουσι δὲ οὗτοι.

Ἡ δ’ Ἀριάδνη ἐρᾷ τοῦ Θησέως· οὗτος γὰρ
μάλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐστὶν· ἡ δ’ Ἀριάδνη καὶ
καλὴ τε καὶ ἀγαθὴ παρθένος· ὁ οὖν Θησεύς ἐρᾷ
τῆς Ἀριάδνης.

125 – “Ἐγὼ ἐθέλω βοηθεῖν σοι”, λέγει αὕτη
τῷ Θησεῖ, “ὅτι ὁ Μινώταυρος ἀποκτείνει καὶ
ἐσθίει τοὺς ἀνθρώπους.”

‘Ο δὲ Δαίδαλος σοφὸς ἀνὴρ ἐστὶ καὶ αἰεὶ τῇ
Ἀριάδνῃ ἠδέως βοηθεῖ.

130 – “Ἄρα βοηθεῖς μοι, ὦ Δαίδαλε”, ἐρωτᾷ
μὲν ἡ Ἀριάδνη.

– “Πάνυ γε, ὦ φίλη· βοηθῶ δὴ σοι,” ὁ δὲ
λέγει..

τὸ χρῶμα : λευκός, μέλας...

ὁ θάνατος < ἀποθνήσκω

ἡ παρθένος ↔ ἄγαμος γυνή

ὁ βίος ↔ ὁ θάνατος

Ὁ οὖν Δαίδαλος λαμβάνει λίνον καὶ τῇ
135 Ἀριάδνῃ τοῦτο παρέχει.

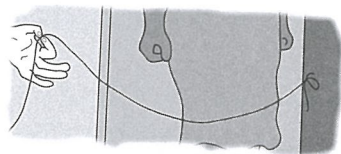
– “Λάμβανε τοῦτο τὸ λίνον καὶ πάρεχε
τῷ Θησεΐ”, λέγει ὁ Δαίδαλος.

Ἡ οὖν Ἀριάδνῃ τῷ Θησεΐ τὸ λίνον
παρέχει καὶ λέγει τάδε·

140 – “Λάμβανε τοῦτο τὸ λίνον, ὦ Θησεῦ, καὶ
εἴσβαινε εἰς τὸν λαβύρινθον· ἔπειτα δὲ ζήτηι
τὸν Μινώταυρον καὶ ἀπόκτεινε.”

– “Μάλιστα, οὐ μέντοι ἔχω ξίφος,” λέγει
ὁ Θησεύς.

145 Ἡ μὲν Ἀριάδνῃ παρέχει τῷ Θησεΐ καὶ
ξίφος. Ὁ δὲ Θησεύς τὸ ξίφος λαμβάνει·
ἔπειτα δὲ τὸ λίνον ἐξάπτει τῇς θύρας καὶ
εἰσβαίνει εἰς τὸν λαβύρινθον· εἴτα δὲ τὸν
Μινώταυρον ἀποκτείνει καὶ λαμβάνει τὸ
150 λίνον, ὃ τὸν Θησεά ἄγει πάλιν πρὸς τὴν
θύραν μετὰ τῶν ἄλλων.

τὸ λίνον ἐξάπτει τῇς θύρας

Τρέχουσι δὲ εἰς τὸ πλοῖον καὶ εὐθὺς
ἐκπλέουσιν ἐκ τῆς Κρήτης· ἡ δ' Ἀριάδνῃ πλεῖ
μετὰ τούτων.

155 Ἦκουσι μὲν οὖν εἰς τὴν Νάξον καὶ ἐκεῖ
ὀλίγον μένουσιν. Ἄμα δὲ τῷ ἡλίῳ ὁ Θησεύς
καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκπλέουσιν ἀπὸ τῆς νήσου
εἰς τὰς Ἀθήνας, λείπουσι δὲ τὴν Ἀριάδνῃ
ἐν τῇ νήσῳ. Αὕτη δ' ἀναβαίνει ἐπὶ πέτρας καὶ
160 βλέπει πρὸς τὴν θάλατταν.

– “Διὰ τί ἐμὲ λείπεις, ὦ Θησεῦ”, λέγει ἡ
Ἀριάδνῃ.

Πόρρω γὰρ δὴ τὸ πλοῖον ἐστὶ καὶ ὁ Θησεύς
οὐκ ἀκούει τῆς Ἀριάδνης.

ἅμα τῷ ἡλίῳ = πρῶ

ἀπὸ τῆς νήσου : ἀπὸ τῆς Νάξου

λείπω ↔ λαμβάνω, ἔχω

Ὁ οὖν Δαίδαλος λαμβάνει λίνον καὶ τῇ
135 Ἀριάδνῃ τοῦτο παρέχει.

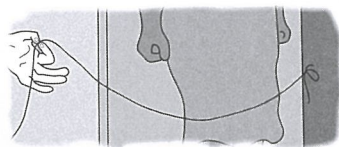
– “Λάμβανε τοῦτο τὸ λίνον καὶ πάρεχε
τῷ Θησεΐ”, λέγει ὁ Δαίδαλος.

Ἡ οὖν Ἀριάδνῃ τῷ Θησεΐ τὸ λίνον
παρέχει καὶ λέγει τάδε·

140 – “Λάμβανε τοῦτο τὸ λίνον, ὦ Θησεῦ, καὶ
εἴσβαινε εἰς τὸν λαβύρινθον· ἔπειτα δὲ ζῆτει
τὸν Μινώταυρον καὶ ἀπόκτεινε.”

– “Μάλιστα, οὐ μέντοι ἔχω ξίφος,” λέγει
ὁ Θησεύς.

145 Ἡ μὲν Ἀριάδνῃ παρέχει τῷ Θησεΐ καὶ
ξίφος. Ὁ δὲ Θησεὺς τὸ ξίφος λαμβάνει·
ἔπειτα δὲ τὸ λίνον ἐξάπτει τῆς θύρας καὶ
εἰσβαίνει εἰς τὸν λαβύρινθον· εἶτα δὲ τὸν
Μινώταυρον ἀποκτείνει καὶ λαμβάνει τὸ
150 λίνον, ὃ τὸν Θησεά ἄγει πάλιν πρὸς τὴν
θύραν μετὰ τῶν ἄλλων.

τὸ λίνον ἐξάπτει τῆς θύρας

Τρέχουσι δὲ εἰς τὸ πλοῖον καὶ εὐθὺς
ἐκπλέουσιν ἐκ τῆς Κρήτης· ἡ δ' Ἀριάδνῃ πλεῖ
μετὰ τούτων.

155 Ἦκουσι μὲν οὖν εἰς τὴν Νάξον καὶ ἐκεῖ
ὀλίγον μένουσιν. Ἄμα δὲ τῷ ἡλίῳ ὁ Θησεὺς
καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκπλέουσιν ἀπὸ τῆς νήσου
εἰς τὰς Ἀθήνας, λείπουσι δὲ τὴν Ἀριάδνῃ
ἐν τῇ νήσῳ. Αὕτῃ δ' ἀναβαίνει ἐπὶ πέτρας καὶ
160 βλέπει πρὸς τὴν θάλατταν.

– “Διὰ τί ἐμὲ λείπεις, ὦ Θησεῦ”, λέγει ἡ
Ἀριάδνῃ.

Πόρρω γὰρ δὴ τὸ πλοῖον ἐστὶ καὶ ὁ Θησεὺς
οὐκ ἀκούει τῆς Ἀριάδνης.

ἅμα τῷ ἡλίῳ = πρῶ

ἀπὸ τῆς νήσου : ἀπὸ τῆς Νάξου

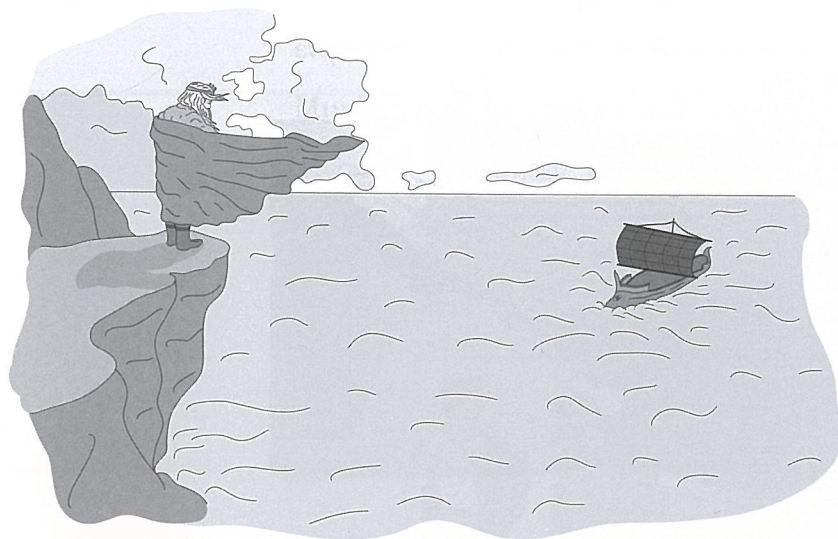
λείπω ↔ λαμβάνω, ἔχω

165 Τὸ δὲ πλοῖον πλεῖ πρὸς τὰς Ἀθήνας.
Ἐπειδὴ ἐγγὺς τῶν Ἀθηναίων εἰσιν, ἀπὸ πέτρας
ὁ Αἰγεὺς οὐχ ὁρᾷ λευκὰ ἱστία, ἀλλὰ μέλανα.
– “Μέλανά ἐστι τὰ ἱστία”, λέγει ὁ Αἰγεὺς,
“οὐ λευκά.”

ρίπτει αὐτόν : βάλλει αὐτόν

170 Ὁ οὖν βασιλεὺς ἀπὸ τῆς πέτρας ρίπτει
αὐτόν εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἀποθνήσκει. Διὰ
δὲ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι ταύτην τὴν θάλατταν
Αἰγαῖον ὀνομάζουσιν.

Ὁ δὴ Θησεὺς νῦν ἐστὶ βασιλεὺς τῶν
175 Ἀθηναίων.

Ἡ ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΘΗΝΑ

Ἡ Ἀράχνη ἐστὶ κόρη μάλα καλή, ἥ οἰκεῖ ἐν
τῇ Ἀσίᾳ, οὐ μέντοι μόνον ἐστὶ καλή· ὑφαίνει
γὰρ καὶ μάλα καλῶς. Πολλοὶ δ' ἄνθρωποι,
καὶ δὴ καὶ αἱ Νύμφαι, ὥς λέγουσιν, ἔρχονται
5 παρὰ αὐτήν, ἐπειδὴ ἐθέλουσιν ὁρᾶν τοὺς
καλοὺς χιτῶνας, οὓς αὕτη ὑφαίνει*. Ἀκούουσι
γὰρ περὶ τῶν καλῶν ἔργων, ἃ ἡ Ἀράχνη
ὑφαίνει, καὶ ἡδονταὶ τούτοις τοῖς ἔργοις.

– “Νομίζω,” λέγει μὲν νύμφη τις, “τὴν
10 Ἀθηνᾶν εἶναι διδάσκαλον αὐτῇ.”

– “Καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ νομίζομεν,” λέγουσι
δὲ καὶ αἱ ἄλλαι νύμφαι.

ἡ κόρη = ἡ παῖς

ὑφαίνω* : ράπτω *μὰ ναι*

τὴν Ἀθηνᾶν εἶναι διδάσκαλον
αὐτῇ = ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐστὶ
διδάσκαλος αὐτῇ

ὁ ὑφάντης : ὅς ὑφαίνει

Καθ' ἡμέραν ἡ κόρη ἄδει καὶ ὑφαίνει καλὰ
ἔργα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός. Ὁ οὖν πατήρ καὶ
15 ἀγαθὸς ὑφάντης ἐστίν.

– “Τί ποιεῖς, ὦ Ἀράχνη”, ἐρωτᾷ μὲν ὁ
πατήρ.

– “Ὑφαίνω χιτῶνα”, λέγει δὲ αὕτη.

– “Κάλλιστός ἐστιν ὁ χιτῶν”, λέγει ὁ
20 πατήρ, “ὑφαίνεις μάλα καλῶς.”

καλλιόνως = μᾶλλον καλῶς

– “Ἡ Ἀθηνᾶ αὐτὴ οὐχ ὑφαίνει οὕτως
καλῶς,” ἀντιλέγει αὕτη “ἡ Ἀθηνᾶ καλῶς
ὑφαίνει, ἐπειδὴ θεὰ ἐστίν, ἐγὼ δὲ λίαν
καλλιόνως ὑφαίνω.”

25 – “Μὴ εἰπὲ ταῦτα,” βοᾷ ὁ πατήρ μεγάλη
φωνῇ· “εἰ δὲ μή, ἡ θεὰ σε βλέπει φθόνῳ. Οἱ γὰρ
ἄνθρωποι τὰγαθὰ δέχονται ἀπὸ τῶν θεῶν.”

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

ΙΖ' - Ἡ Ἀράχνη καὶ ἡ Ἀθηνᾶ

Οὕτως οὖν λέγει ὁ πατήρ, ἀλλὰ ἡ κόρη οὐκ
ἀκούει καὶ οὐ νομίζει τοὺς θεοὺς βασκαίνειν¹
30 τοὺς ἀνθρώπους, οἱ τοῖς θεοῖς οὐκ εὖχονται.²
Πολλάκις οὖν λέγει τάδε, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἥ
εὕρισκει τὸ ὑφαίνειν καὶ διδάσκαλός ἐστι περὶ
τούτου, ταῦτα ἀκούει ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου.

τοὺς θεοὺς βασκάνειν τοὺς
ἀνθρώπους = ὅτι οἱ θεοὶ
βασκαίνουνσι τοὺς ἀνθρώπους

Ἡ οὖν Ἀθηνᾶ οὐκ ἀσμένῃ³ ἐστίν· ἀκούει γὰρ
35 τῆς Ἀράχνης, ἥ ταῦτα μιὰ λέγει περὶ αὐτῆς,
καὶ καταβαίνει ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν γῆν.
Ἐθέλει γὰρ ἐρωτᾶν τὴν κόρην, εἰ νομίζει
αὐτὴν μὲν καλῶς ὑφαίνειν, τὴν Ἀθηνᾶν δ' οὐ·
ἔπειτα δὲ πορεύεται πρὸς τὴν τῆς Ἀράχνης
40 οἰκίαν. Ἡ δ' Ἀθηνᾶ γίγνεται αἰσχροὶ καὶ ποιεῖ
τὰς κόμας λευκάς, ὥσπερ γραῦς⁴· εἶτα δὲ
ἐνδύεται μιὰν χιτῶνα, ὥστε οὐδεὶς ταύτην
ἀναγνωρίζει.

αἰσχρός, ἀ, ὄν ↔ καλός, ἡ, ὄν

ἡ γραῦς : θηλυκῶς ὁ γέρον

ἀναγνωρίζω : γινώσκω

Πάρεστιν οὖν τῆς ἐσπέρας πρὸς τὴν τῆς
45 Ἀράχνης οἰκίαν καὶ παίει τὴν θύραν τῷ
σκήπτρῳ.

– “Τίς ἐνδον;” ἐρωτᾷ ἡ θεὰ.

Πρῶτον μὲν οὐδεὶς ἀντιλέγει, αἱ δὲ πύλαι
οὐκ εἰσὶ κεκλημέναι² καὶ ἡ θεὰ εἰσβαίνει εἰς
50 τὴν αὐλήν. Ἐνδον δὲ οὐκ ἔστιν οἰκέτης· ἡ οὖν
θεὰ εἰσβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νῦν ὁρᾷ τὴν
κόρην. Ἐρχεται οὖν πρὸς ταύτην ἡ θεά, ἥ ἐστι
γραῦς, καὶ λέγει τάδε·

– “Χαῖρε, ὦ κόρη.”

55 – “Χαῖρε καὶ σύ”, λέγει δὲ ἡ κόρη, ἡ ἀγνοεῖ
ὅτι ἡ γραῦς ἐστὶ Ἀθηνᾶ. “Τίς εἶ καὶ τί
πράττεις ἔνδον;”

– “Εἰμι γραῦς ἀπὸ τῆς κόμης· εἰσβαίνω ὅτι
αἱ πύλαι ἀνεωγμέναι εἰσίν.”

60 – “Τί ἐθέλεις;”

– “Ζητῶ τὴν κόρην, ἣν ὀνομάζουσιν
Ἀράχνην· ἄρα εἶ σὺ αὕτη ἡ κόρη, ἣν ἐγὼ
ζητῶ;”

– “Εγὼ εἰμι Ἀράχνη. Τί δὴ ἐστίν;”

65 – “Πολλάκις ἀκούω περὶ σοῦ καὶ περὶ τῶν
καλῶν ἔργων,” λέγει ἡ γραῦς, “λέγουσι μέντοι
ὅτι νομίζεις εἶναι ὁμοία τῇ Ἀθηνᾶ.”

πράττω = ποιέω -ω

– “Πῶς γὰρ οὐ;”, λέγει ἡ κόρη. “Οὐ
χαλεπὸν μοι ἐστὶν ὁμοίαν τῇ Ἀθηνᾶ εἶναι· εἰ
70 ἡ θεὰ ἐθέλει μανθάνειν, ἐγὼ αὐτὴν διδάσκω.”

Οὕτως οὖν λέγει ἡ κόρη, καὶ ἐθέλει ἀγῶνα
ποιεῖσθαι, ἐν ᾧ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ αὐτὴ ὑφαίνουσιν,
ὥστε σκοπεῖν τίς ἐκατέρων καλλίω ὑφαίνει.

– “Κακῶς λέγεις περὶ τῆς θεᾶς· ἄρα ἐθέλεις
75 πληγὰς λαμβάνειν;” λέγει ἡ γραῦς. “ἄδύνατον
γὰρ ἐστὶν ὁμοίως τῇ Ἀθηνᾶ ὑφαίνειν· μεγίστη
ἡ θεὰ ἐστίν.”

– “Οὐχ ἡ Ἀθηνᾶ ἐστὶ διδάσκαλος ἐν τῷ
ὑφαίνειν,” ἀντιλέγει ἡ Ἀράχνη, “ἀλλ’ ἐγώ.”

80 Εὐθὺς μέντοι ἡ γραῦς ἐκδύεται⁽²⁾ τὸν μιὰρὸν
χιτῶνα καὶ αὐθις νέα τε καὶ καλὴ γίγνεται.
Νῦν δὴ ἡ Ἀράχνη ὁρᾷ τὴν θεὰν καὶ κλαίει.

– “Τί πάσχεις, ὦ Ἀράχνη; ἄρ’ ἄρρωστος³ εἶ;”
ἐρωτᾷ ἡ θεά. “Ἄρ’ ἤδη νικῶ σε καὶ οὐκ ἐθέλεις
85 ὑφαίνειν ἀντὶ ἐμοῦ, ὥστε ὁρᾶν τίς ἐστὶ
μεγίστη;”

Νῦν μέντοι ἡ Ἀράχνη νομίζει οὐκ εἶναι
ἄδύνατον τὴν θεὰν νικᾶν ἐν τῷ ὑφαίνειν.

πῶς γὰρ οὐ; : πάνυ γε, ναί

ὁ ἀγὼν ἐστὶ δρόμος, δίσκος...

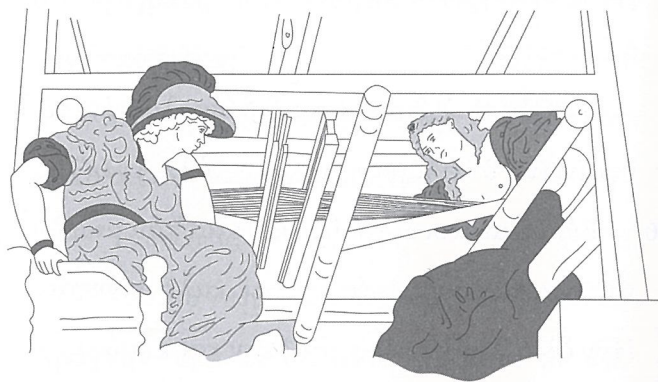
καλλίω = μᾶλλον καλῶς

ἐκδύομαι ↔ ἐνδύομαι

Τῇ οὖν ὑστεραία ἡμέρα ἐστὶν ἐν τῇ ἀγορᾷ
90 ὁ ἀγών. Πολλοὶ δ' εἰσὶν οἱ κωμῆται, οἱ
βλέπουσι τὸν ἀγῶνα καὶ ἀλλήλοις λαλοῦσιν·
οἱ μὲν νομίζουσιν τὴν Ἀράχνην νικᾶν, οἱ δὲ
τὴν Ἀθηνᾶν.

– “Ἴσως ἡ κόρη νικᾷ;” λέγει ἄλλος.

95 – “Ἀδύνατόν ἐστι τοὺς θεοὺς νικᾶν,”
ἀντιλέγει ἄλλος.

Ἡ δ' Ἀράχνη καὶ ἡ Ἀθηνᾶ καθίζουσιν ἐπὶ
δίφρων καὶ ὑφαίνουσι τῆς τε ἡμέρας καὶ τῆς
νυκτός. Ἐν ᾧ ὑφαίνουσι, βλέπουσιν
100 ἀλλήλας, ἐπειδὴ ἐναντίον καθίζουσιν,
ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ἑκατέρα ὑφαίνει. Οὐκ οὖν
ἐσθίουσιν οὔτε πίνουσιν οὔτε καθεύδουσιν

βλέπουσιν ἀλλήλας = ἡ ἑτέρα
βλέπει τὴν ἑτέραν

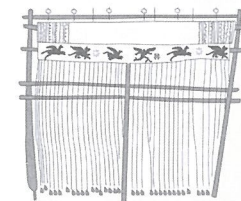
Ἡ μὲν θεὰ ὑφαίνει πολλὰ καλὰ ἔργα τῶν
θεῶν καὶ ζωγραφεῖ τοὺς θεοὺς καλοὺς τε καὶ
105 ἀγαθοὺς καὶ ἀσμένους καὶ μεγάλους· ἡ δὲ
κόρη ὑφαίνει δύο καὶ εἴκοσι μύθους καὶ κακὰ
ἔργα τῶν θεῶν καὶ τούτους ζωγραφεῖ
μιαροὺς τε καὶ μικροὺς καὶ κακοὺς. Ἡ δὲ
Ἀράχνη ὑφαίνει μάλα καλῶς, ἀλλ' οὐχ
110 ὁμοίως τῇ θεᾷ.

Ἐπειδὴ ἡ Ἀθηνᾶ ὀρᾷ τὰ τῶν θεῶν ἔργα,
ἃ Ἀράχνη ὑφαίνει, μάλα ὀργίζεται καὶ παίζει
τὴν κόρην τῷ σκήπτρῳ καὶ διαφθείρει¹
τὸν ἱστόν. Ἡ δ' Ἀράχνη νῦν γινώσκει
115 ὅτι κακῶς ποιεῖ. Οὐκ ἔχει πληγὰς οὔτε ἀλγεῖ²
τὸ σῶμα, ἀλλὰ κλαίει καὶ φεύγει εἰς δένδρον
ὑψηλόν, ἐν ᾧ ἐθέλει ἀποθνήσκειν.

ζωγραφέω - ᾧ : ποιέω

ὀργίζομαι

ὁ ἱστός

τρίχας : κόμας

συνεχῶς : αἰεί

Ἡ δ' Ἀθηνᾶ αὐτὴν ζητεῖ καὶ εὕρισκει ὑπὸ
δένδρῳ· ὁρᾷ δὴ δεσμὸν περὶ τοῦ τραχήλου
120 τῆς κόρης, ἣ μέντοι θεὰ οὐκ ἐθέλει τὴν
κόρην ἀποθνήσκειν.

Ἡ οὖν Ἀθηνᾶ τὸν δεσμὸν ποιεῖ ἀράχνιον
καὶ ἡ Ἀράχνη γίγνεται ἀράχνη, μικρὸν ζῷον,
ὃ αἰεὶ ὑφαίνει.

125 Νῦν δὲ ἀντὶ χειρὰς ἔχει πόδας καὶ ἔχει
ὀκτὼ σκέλη καὶ τρίχας ἐπὶ τοῦ σώματος· τὸ
δὲ ἀράχνιον ἐστὶν οἰκία αὐτῆς καὶ συνεχῶς
ὑφαίνει καθ' ἡμέραν. Αὕτη οὖν ἐστὶ πρώτη
ἀράχνη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκ ταύτης γίνονται
130 αἱ ἄλλαι ἀράχναι.

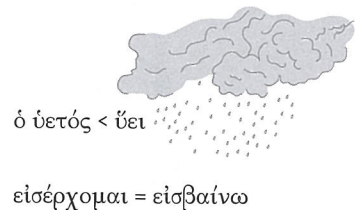

Ο ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ Η ΜΕΔΟΥΣΑ

Τῷ Ἀκρίσιῳ, βασιλεὺς τῶν Ἀργείων, ἐστὶ
μόνον θυγάτηρ· τὸ ὄνομα αὐτῇ Δανάη ἐστίν.
'Ο δ' Ἀκρίσιος ἐρωτᾷ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὁ
Ἀπόλλων ἀντιλέγει τάδε· “Φύλαττε δὴ τὸ
5 τέκνον τῆς θυγατρὸς σου.”

Ἄλλοτε οὖν Ἀκρίσιος οἰκοδομεῖ οἶκημα ὑπὸ τῇ
γῇ καὶ δεῦρο ἄγει τὴν Δανάην· οὕτως οὖν
ἀδύνατόν ἐστιν αὐτῇ τέκνα τίκτειν, ὅτι τῇ
Δανάῃ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν. Ἐν τῷ
10 οἴκῳ οὐκ εἰσὶ πύλαι· μόνον οὖν ἔστι
θυρίδιον ἐπὶ τῆς στέγης, διὰ οὗ ὁ Ἀκρίσιος
αὐτῇ παρέχει τροφήν.

Ὁ δὲ Ζεὺς ὄρᾳ τὴν Δανάην ἀπὸ τοῦ
Ὀλύμπου καὶ εὐθύς ταύτης ἐρᾷ. Ὁ οὖν Ζεὺς
15 μεταβάλλει ἑαυτὸν εἰς χρυσοῦν ὑετὸν¹ καὶ
εἰσέρχεται εἰς τὸ οἶκημα διὰ τῆς στέγης.
Ἐπειδὴ ἔνδον ἐστίν, ὁ Ζεὺς ὕει ἐπὶ τῆς
Δανάης.

Μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον ἡ Δανάη τίκτει
20 τέκνον ἐκ τοῦ θεοῦ, ὃ ὀνομάζεται Περσεύς.
Ἐπειδὴ δὲ ὁ παιδίον κλαίει, ὁ Ἀκρίσιος ἀκούει
τούτου καὶ ἐρωτᾷ τὴν Δανάην·

- "Τίς ἐστὶν ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου;"

- "Ὁ Ζεὺς ἐστὶ πατὴρ αὐτοῦ," ἀποκρίνεται

25 αὕτη.

- "Ἀδύνατόν ἐστιν ὃ τι λέγεις," λέγει ὁ
Ἀκρίσιος. "Δεῖ τὸ παιδίον ἀποθνήσκειν."

- "Εἴ που τὸ τέκνον μου ἀποθνήσκει,
ἀποθνήσκω καὶ ἐγώ", ἀντιλέγει ἡ Δανάη.

ἀποκρίνομαι = ἀντιλέγω

30 Καὶ ὁ Ἀκρίσιος τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ
παιδίου βάλλει εἰς τὴν θάλατταν ἐν λάρνακι.
"εὐθύς ἀποθνήσκουσιν ἡ Δανάη τε καὶ ὁ
Περσεύς," νομίζει ὁ βασιλεὺς.

ἐν λαρνάκι

Ἡ μὲν θάλαττα φέρει τὴν λάρνακα ἐπὶ
35 νῆσον, ἣ ὀνομάζεται Σέριφος. Ἐν δὲ τῇ
Σερίφῳ παρὰ τῇ θαλάττῃ οἰκεῖ ὁ Δίκτυς, ὃς
σφάζει τὴν τε Δανάην καὶ τὸν Περσέα, καὶ
τρέφει τὸ παιδίον.

σφάζω ↔ ἀποκτείνω

Μετὰ δὲ πολὺν χρόνον ὁ Περσεύς οὐκ ἔστιν
40 ἤδη παιδίον, γίγνεται δὲ νεανίας καλὸς
κάγαθός· ἡ δὲ Δανάη καὶ καλὴ ἐστίν. Ὁ δὲ
βασιλεὺς τῆς νήσου, ὃς καλεῖται Πολυδέκτης
καὶ ἐστὶν ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, τῆς Δανάης
ἐρᾷ. Αὕτη μέντοι οὐκ ἐρᾷ τοῦ Πολυδέκτου,
45 ἀλλὰ οὗτος ἐθέλει αὐτῇ συνεῖναι· ὁ δὲ
Περσεύς οὐκ ἐθέλει.

κάγαθός < καὶ ἀγαθός

① - οὐκ ἐθέλει

‘Ο οὖν Πολυδέκτης ἐρωτᾷ αὐτόν·

- “Ἄρ’ εἰ σὺ καλὸς κάγαθός;”

- “Πάνυ γε,” ἀποκρίνεται ὁ Περσεύς· “τί
50 ἐθέλεις ἐμὲ ποιεῖν;”

- “Ἐθέλω τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης”,
λέγει ὁ Πολυδέκτης· “φέρε μοι ταύτην.”

‘Ο Πολυδέκτης νομίζει τὸ ἔργον ἀδύνατον
εἶναι· τοῦτο γὰρ τὸ ἔργον θάνατον φέρει τῷ
55 νεανίᾳ. Ἡ δὲ Μέδουσα ἐστὶν ἀδελφὴ τῶν
Γοργόνων, ἀντὶ δὲ καλῆς γυναικὸς γίγνεται
αἰσχρά· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχει δράκοντας ἀντὶ
κόμας καὶ ἐν τῷ στόματι ἔχει μεγάλους
ὀδόντας, ὥσπερ τὰ ἄγρια ζῷα καὶ μακρὰν
60 γλῶτταν· ἡ Μέδουσα ποιεῖ λίθους ἐξ ὧν ὀρᾷ.

‘Ο δὲ Περσεύς οὐ μόνος ἐστίν, ὅτι ὁ τε
Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ αὐτῷ παρέχουσι πέδιλα
τε πτηνὰ καὶ ἀσπίδα καὶ κράνος καὶ πήραν,
ὥστε τὴν Μέδουσαν ἀποκτείνειν καὶ εὐθὺς
65 φεύγειν. ‘Ο οὖν Περσεύς ζητεῖ τὴν Μέδουσαν·
μετὰ δ’ οὐ πολὺν χρόνον αὐτὴν εὐρίσκει.
Ἐπειδὴ δὲ γινώσκει τὴν Μέδουσαν ποιεῖν
λίθους ἐξ ὧν ὀρᾷ, οὐκ εὐθὺς αὐτὴν βλέπει,
ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ λαμπρά ἐστὶν ὥσπερ
70 κάτοπτρον.[†]

μακρός, ἄ, ὄν : μέγας, μεγάλη,
μέγαν

πτηνός, ἢ, ὄν : ἔχει πτερὰ

ἢ πήρα

τὴν Μέδουσαν βλέπει ἐπὶ τῆς
ἀσπίδος ὥσπερ κάτοπτρον.

λαμπρός, ἄ, ὄν : ὅς λάμπει

Οὕτως οὖν ὁ Περσεύς ἔρχεται πρὸς τὴν
Μέδουσαν καὶ ταύτην παίει² τῷ ξίφει ἐν τῷ
τραχήλῳ, ὥστε ἀποτέμνει¹ τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ
Μέδουσα ἀποθνήσκει. Ἐκ δὲ τοῦ τῆς Μεδούσης
75 αἵματος γίγνεται ὁ Πήγασος, πτηνός τε καὶ
λευκὸς καὶ καλὸς ἵππος.

‘Ο οὖν Περσεύς συλλέγει[†] τὴν κεφαλὴν ἐκ
τῆς γῆς καὶ ταύτην εἰσφέρει[†] εἰς τὴν πήραν,
ὥστε οὐδεὶς λίθος γίγνεται εἴ που πρὸς τοὺς
80 ὀφθαλμοὺς τῆς Μεδούσης βλέπει. Αἱ δὲ
Γοργόνες, αἱ τῆς Μεδούσης ἀδελφαί εἰσιν,
ἐθέλουσι τὸν Περσεά ἀποθνήσκειν.

‘Ο μέντοι Περσεύς ἐνδύεται τὸ κράνος, ὃ
αὐτὸν ἄδηλον ποιεῖ, καὶ ἤδη ἀδύνατον ἐστὶν
85 αὐτὸν ὀρᾷ. Νῦν δὲ ὁ Περσεύς ταχὺ πρὸς τὴν
Σέριφον πέτεται.³ ἔχει γὰρ πτηνὰ πέδιλα,
μακρὰ δὲ ἡ ὁδός ἐστίν.

ἀποτέμνω = ἐκτέμνω

συλλέγω : λαμβάνω

εἰσφέρω = ἐμβάλλω, βάλλω
ἐνδον

ἄδηλος, ὄν = ἀφανής, ἐς

πέτεται, διότι ἔχει πτερὰ ἐν
τοῖς πεδίλοις

ή Άνδρομέδα δεΐται κλοιῷ ἐπὶ πέτρας

ἐνθάδε ↔ ἐκεῖ

καλλίων = μάλλον καλός

Πρὸς δὲ Σέριφον ὁ Περσεὺς πέτεται κατὰ
τὴν Αἰθιοπίαν, ἧς ὁ Κηφεὺς βασιλεὺς ἐστίν.
90 Παρὰ δὲ τῇ θαλάττῃ ὁ Περσεὺς ὄρᾳ καλὴν
παρθένον, ἣ Ἀνδρομέδα καλεῖται. Ὁ δὲ
Περσεὺς εὐθὺς αὐτῆς ἐρᾷ καὶ καταβαίνει ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὄρᾳ ὅτι ἡ Ἀνδρομέδα
δεΐται κλοιῷ ἐπὶ πέτρας.

95 - “Τίς εἶ, ὦ καλή,” ἐρωτᾷ ταύτην.

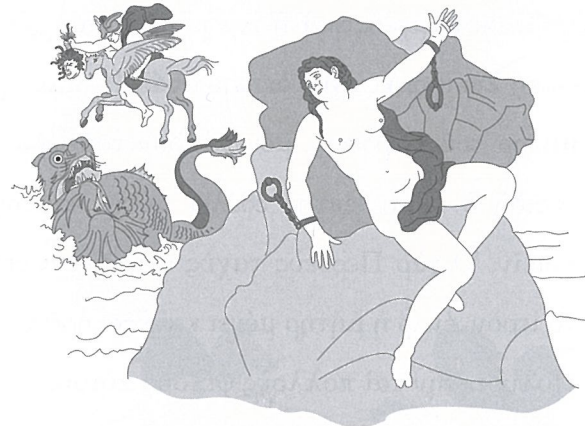
- “Ἀνδρομέδα εἰμί, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως
Κηφέως καὶ τῆς Κασσιεπείας.”

- “Διὰ τί ἐνθάδε μένεις τούτῳ τῷ δεσμῷ;”

- “Ἡ μήτηρ μου λέγει ὅτι ἐγὼ καλλίων
100 εἰμί ἢ αἱ Νηρείδες. Ὁ οὖν Ποσειδῶν,
βασιλεὺς τῶν Νηρείδων, πέμπει δεῦρο τὸ
Κῆτος, ὃ ἀνθρώπους ἐσθίει. Εἰ δέ που ὁ
πατήρ μου παρέχει με ὡς τροφὴν τῷ Κῆτει,
τοῦτο ἀπέρχεται· εἰ δὲ μή, τὸ Κῆτος
105 διαφθείρει πᾶσαν τὴν γῆν καὶ πάντας τοὺς
ἀνθρώπους ἐν ταύτῃ τῇ γῇ. Ὁ οὖν πατήρ ἐμὲ
παρέχει τῷ Κῆτει.”

- “Ποῦ δὴ νῦν ἐστὶ τὸ Κῆτος;” ἐρωτᾷ ὁ
Περσεύς, “ἐθέλω τοῦτο ἀποκτείνειν καὶ σε
110 ἄγειν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμήν, ὅτι ἐρῶ σου.”

Ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦκει τὸ Κῆτος καὶ
ὁ Περσεὺς ἐθέλει τοῦτο ἀποκτείνειν· τὸ μέντοι
Κῆτος ἐστὶ μέγιστον καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ μένει.
Ὁ οὖν Περσεὺς λαμβάνει ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ
105 τὴν πῆραν, ἣ ἔνδον ἔχει τὴν κεφαλὴν τῆς
Μεδούσης, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ ξίφος καὶ πέτεται
περὶ τὸ Κῆτος. Ὁ δὲ νεανίας τῷ ξίφει
πολλάκις παίει τὸ Κῆτος, ἀδύνατον δ' ἐστὶ
τοῦτο ἀποκτείνειν.

110 Οὗτος δὲ λαμβάνει τὴν κεφαλὴν τῆς
Μεδούσης ἐκ τῆς πῆρας καὶ ταύτην κατέχει τῇ
χειρί· ὁ μὲν Περσεὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς κλῆει,
τὸ δὲ Κῆτος βλέπει πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς
Μεδούσης καὶ ὄρᾳ τοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς. Τὸ
115 οὖν Κῆτος εὐθὺς γίγνεται λίθος καὶ
ἀποθνήσκει.

Χαίρει νῦν ὁ Περσεύς, ὅτι ἐρᾷ τῆς
 Ἀνδρομέδας καὶ αὕτη αὐτοῦ ἐρᾷ. Χαίρουσι
 δὴ καὶ ἡ Κασσιόπεια καὶ ὁ Κηφεύς, καὶ τὴν
 120 θυγατέρα παρέχουσι τῷ νεανίᾳ. Ὁ οὖν
 Περσεὺς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα ἔρχονται πρὸς τὴν
 Σέριφον. Ὁ δὲ Περσεὺς ἐθέλει τὸν
 Πολυδέκτην δέχεσθαι¹ τὴν Μεδούσης
 κεφαλὴν· εἶτα δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν γαμεῖν καὶ
 125 οἰκεῖν παρὰ τῇ θαλάττῃ μετὰ τῆς Δανάης.

Ὁ δὲ Περσεὺς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα πάρεσιν
 ἐν τῇ Σερίφῳ καὶ γινώσκουσιν ὅτι ἡ Δανάη,
 μήτηρ τοῦ Περσέως, μένει ἔνδον τοῦ ἱεροῦ,
 ἐπειδὴ ὁ Πολυδέκτης ἐθέλει αὐτὴν κακῶς
 130 ποιεῖν. Ὁ γὰρ Περσεὺς ταχὺς εἰσέρχεται εἰς
 τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ μένει καὶ ἔξω ὁρᾷ τὸν
 Πολυδέκτην καὶ πολλοὺς φίλους αὐτοῦ.

- “Τί ποιεῖς, ὦ κακέ;”, ἐρωτᾷ μὲν ὁ
 Περσεύς.

135 - “Πρῶτον μὲν ἐθέλω σὲ ἀποκτείνειν,”
 λέγει δὲ ὁ Πολυδέκτης τῷ Περσεῖ.
 “Δεύτερον δὲ ἐθέλω τὴν μητέρα σου γαμεῖν.”

- “Ἄρ' ἀγνοεῖς”, λέγει ὁ νεανίας, “ὅτι ἡ
 μήτηρ μου οὐκ ἐθέλει σοι γαμεῖσθαι;”

140 - “Εγὼ εἰμι βασιλεὺς καὶ ποιῶ ὅσα ἐθέλω.”

Ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς ἐθέλει κακῶς ποιεῖν τὸν
 τε Περσέα καὶ τὴν Δανάην, ὁ Περσεὺς αὐτίς
 λαμβάνει τὴν Μεδούσης κεφαλὴν ἐκ τῆς
 πήρας καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς κεκλημένοις
 145 μένει. Ὁ δὲ Πολυδέκτης καὶ οἱ φίλοι, ἐν ᾧ
 ἔρχονται ἐπὶ τὸν Περσέα, βλέπουσι πρὸς
 τοὺς Μεδούσης ὀφθαλμοὺς καὶ εὐθὺς
 γίνονται λίθοι.

ὑπάρχει = ἔστιν

βάλλει τὸν δίσκον

Ὁ οὖν Περσεὺς γαμεῖ τὴν Ἀνδρομέδαν, οὐ
 150 μέντοι ἐθέλει βασιλεὺς τῆς Σέριφου
 γίνεσθαι, ὥστε ποιεῖ βασιλέα τὸν Δίκτυν·
 ἔπειτα δὲ οὗτος ἀπέρχεται ἀπὸ τῆς Σερίφου.
 Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἀργείων πόλει γυμνικὸς ἀγὼν
 ὑπάρχει· ὁ οὖν Περσεὺς τούτου μετέχει καὶ
 155 βάλλει τὸν δίσκον, ὥστε παίει ἄνθρωπὸν
 τινα καὶ αὐτὸν ἀποκτείνει. Οὗτος ὁ
 ἄνθρωπός ἐστιν Ἀκρίσιος· καὶ οὕτως
 γίγνεται ὅ τι λέγει ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἀκρισίῳ·
 “Φύλαττε δὴ τὸ τέκνον τῆς θυγατρὸς σου”.

Ο ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ μὲν Ὀρφεύς ἦν ποιητὴς καὶ κιθαρωδὸς
 καλὸς τε καὶ ἀγαθός. Πάντα δὲ τὰ ἄγρια ζῷα
 καὶ τὰ ὀρνίθια ἐκάθιζε, ἐν ᾧ ἐκιθάριζε ὁ
 Ὀρφεύς. Τὰ δὲ ζῷα μένοντα ἤκουε αὐτοῦ,
 5 οἱ δὲ ποταμοὶ ἔπαυον ῥέοντες καὶ ἤκουον
 τοῦ Ὀρφέως. Αἱ δὲ πέτραι καὶ τὰ δένδρα
 οὐκ ἔμενον, ἀλλὰ ἔτρεχον· ἤθελον γὰρ τὰ
 Ὀρφέως ἔργα ἀκούειν.

Ὁ δ' Ὀρφεύς πολὺ ἐρᾷ κόρης τινος,
 10 Εὐρυδίκης τοῦνομα, νύμφης καλλίστης.

Πρῶτον μὲν ἡ Εὐρυδίκη οὐκ ἐρᾷ τοῦ Ὀρφέως· ἔπειτα δὲ ἡ νύμφη, ἐπεὶ ἤκουσε αὐτοῦ ἄδοντος, καὶ αὐτοῦ ἐρᾷ. Ὁ οὖν κιθαρωδὸς χαίρει καὶ ἐθέλει αὐτὴν γαμεῖν.

- 15 Ἐν οὖν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ γάμου ἡ Εὐρυδίκη περιπατεῖ κατὰ τὴν ὕλην¹ καὶ συλλέγει ἄνθη.² Ἄνθρωπός τις, Ἀριστεὺς τοῦνομα, αὐτὴν ὁρᾷ καὶ εὐθὺς ἐρᾷ αὐτῆς. Ὁ μὲν Ἀριστεὺς ἐθέλει τὴν Εὐρυδίην λαβεῖν, ἡ δὲ νύμφη φεύγει.
- 20 Ὅτε δὲ ἡ Εὐρυδίκη τρέχει κατὰ τὴν ὕλην, ὄφιν ἐξέρχεται ἐκ θάμνου³ καὶ δάκνει⁴ τῆς Εὐρυδίκης πόδα. Ἡ οὖν Εὐρυδίκη ἀποθνήσκει.

ὁ ὄφιν = ὁ δράκων

ὁ θάμνος = ὁ δρυμός

κυστ

- Ὁ δ' Ὀρφεὺς μάλα ἐδάκρυε πολλὰς ἡμέρας καὶ ἐκιθάριζε οὕτως λυπηρῶς, ὥστε πάντες οἱ θεοὶ καὶ πᾶσαι αἱ νύμφαι ἅμα ἐδάκρυον.
- Ἐκέλευσαν οὖν τὸν Ὀρφέα εἰς Ἅιδου καταβαίνειν καὶ τὴν Εὐρυδίην ζητεῖν. Ὁ οὖν Ὀρφεὺς κατήλθεν εἰς Ἅιδου ἐθέλων ἄγειν αὐτὴν αὖτις ἐπὶ τὴν γῆν.

- 30 Ἐπεὶ δὲ ἀφικνεῖται εἰς τὸν ποταμόν, ὃν καλοῦσι Στύγα, ὁ Ὀρφεὺς οὐ δύναται ταύτην διαβαίνειν. Ὁ γὰρ Χάρων, ὅς ἐστι πορθμεὺς¹ καὶ φυλάττει τὴν Στύγα, εἶπεν αὐτῷ·

- 35 – “Σὺ οὐκ εἶ νεκρός· μόνοι οἱ νεκροὶ εἰσέρχονται εἰς Ἅιδου.”

– “Ἀλλὰ ζητῶ τὴν γυναῖκά μου”, ὁ δὲ εἶπε.

– “Ἀδύνατόν ἐστιν ὅ τι ἐθέλεις”, ἀντιλέγει ὁ Χάρων.

ἐδάκρυε < δακρύω

δακρύω = κλαίω

λυπηρῶς (ἐπίρρ.) < λυπηρός

οὐ δύναται = ἀδύνατόν ἐστιν

40 Όρφευς μέντοι ἄδει καὶ κιθαρίζει οὕτω
καλῶς, ὥστε ὁ Χάρων χαίρει πολὺ καὶ φέρει
αὐτὸν εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἅιδου. Ὁ οὖν
Όρφευς ἀφικνεῖται, ἐνταῦθα δὲ μένει ὁ
Κέρβερος, κύων τρικέφαλος, ὃς φυλάττει τὰς
45 πύλας.

τρικέφαλος, ον : ὃς ἔχει τρεῖς
κεφαλὰς

Πρῶτον μὲν ὁ Κέρβερος οὐκ ἐθέλει τὸν
Όρφέα εἰσελθεῖν εἰς Ἅιδου· ἔπειτα δὲ, ἐπεὶ
ἤκουσε αὐτοῦ ἄδοντος καὶ κιθαρίζοντος καλὰ
ἔργα, ἀνοίγει τὰς πύλας καὶ ὁ Όρφευς δύναται
50 εἰσελθεῖν καὶ ζητεῖν τὴν Εὐρυδίκην. Οὐδεὶς
ἄνθρωπος, μὴ ὢν νεκρός, εἰσῆλθε πρότερον
εἰς Ἅιδου.

Ἐπεὶ εἰσέρχεσθαι εἰς Ἅιδου, ὁ Όρφευς
ζητεῖ τὴν Εὐρυδίκην, οὐ θ' εὕρισκει αὐτήν.
55 Ζητεῖ δὴ τὸν τε Ἅιδην καὶ τὴν Περσεφόνην,
οἱ βασιλεῖς ἐν Ἅιδου εἰσίν, καὶ πρὸς αὐτοὺς
ἀφικνεῖται.

Εἶπεν οὖν ὁ Όρφευς τῷ Ἅιδῃ·

- “Ζητῶ τὴν γυναῖκα· ἐθέλω γὰρ αὐτὴν ἐπὶ
60 τὴν γῆν προσφέρειν.”

- “Ἀλλὰ ἀδύνατόν ἐστι τοὺς νεκροὺς
ἐξελθεῖν”, εἶπε ὁ Ἅιδης.

Ἡ δὲ Περσεφόνη εἶδε τὸν Όρφέα ἔχοντα
κιθάραν καὶ ἔλεγε αὐτῷ·

65 - “Κιθαρίζε, ὦ ἀγαθέ, καὶ ᾄδε.”

Ὁ οὖν Όρφευς ἅμα ᾄδων ἐκιθάριζε. Ἡ δὲ
Περσεφόνη, ἐπεὶ ἤκουσε τοῦ Όρφέως
κιθαρίζοντος καὶ ᾄδοντος, ἤδεται τῇ μουσικῇ
καὶ εἶπεν·

ἐπεὶ κιθαρίζει, μουσική ἐστίν

70 - “Οὕτως καλῶς ἐκιθάριζες, ὥστε δίδωμί
σοι δῶρον· εἰπέ μοι ὅ τι ἐθέλεις.”

- “Ἐθέλω”, εἶπε οὗτος, “τὴν Εὐρυδίκην
προσφέρειν ἐπὶ τὴν γῆν.”

προσφέρω : φέρω

Οὐχ ἤδεται ὁ Ἅιδης τῷ δῶρῳ, ἀλλὰ τοῦτο
75 δίδωσι τῷ Όρφεϊ.

- “Ἄγε αὐτήν”, ἐκέλευσε ὁ θεός, “πορεύεσθε
σὺ μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ ἡ Εὐρυδίκη. Μὴ
στρέφου μηδὲ βλέπε αὐτήν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐπὶ
τὴν γῆν.”

στρέφου < στρέφομαι

χαίροντες = ἄσμενοι¹
μαροσσηνίζου

80 Ὁ δ' Ὀρφεὺς καὶ ἡ Εὐρυδίκη ἀνέρχονται
χαίροντες^{1*} κατὰ τὴν ὁδόν. Ἐπεὶ εἰσιν ἐγγὺς
τῆς εἰσόδου καὶ ἤδη βλέπουν τὸ τοῦ ἡλίου
φῶς, ὁ Ὀρφεὺς στρέφεται καὶ βλέπει πρὸς τὴν
γυναῖκα. Εὐθὺς δὲ ἡ Εὐρυδίκη γίγνεται
85 καπνὸς καὶ αὐτὴς ἔπεσεν εἰς Ἄιδου. Ἀδύνατον
ἤδη ἐστὶν αὐτὴν ἐξελθεῖν.

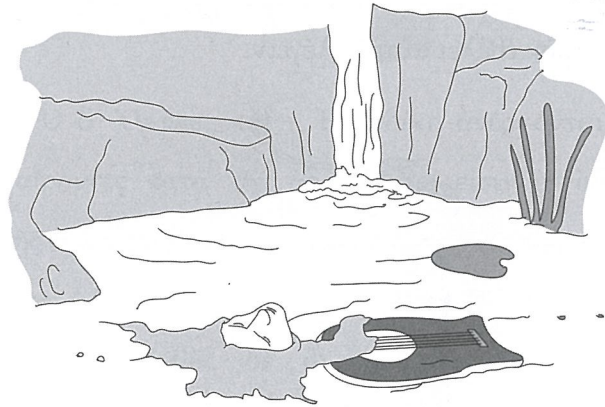
Εὐρυδίκη καπνὸς γίγνεται

Ὁ οὖν Ὀρφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἔμεινε μόνος.
Νῦν δὲ οὔτε ἄδει οὔτε κιθαρίζει, καὶ οἰκεῖ ἐπὶ
λόφου, πόρρω τῶν γυναικῶν. Οὐ γὰρ ἐρᾷ
90 οὐδεμιᾶς γυναικός. Γυναῖκες μέντοι ἄγουσαι
έορτὴν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ὀρῶσιν αὐτόν, οὗτος
δ' οὐκ ἐθέλει αὐταῖς λέγειν.

Αἱ οὖν γυναῖκες βάλλουσιν αὐτὸν λίθοις
καὶ τὸν Ὀρφέα ἀποκτείνουσιν· ἔπειτα δὲ
95 ἀποτέμνουσι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρφέως καὶ τὰ
μέρη βάλλουσι κατὰ τοὺς ἀγροὺς.

Ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ κιθάρα ἔπεσον¹ εἰς
ποταμόν. Λέγουσιν οὖν ὅτι κατὰ τὸν
ποταμόν πάντες ἤκουον τοῦ Ὀρφέως
100 λέγοντος “Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκη...”

Τούτῳ οὖν τῷ τρόπῳ ὁ Ὀρφεύς, νεκρὸς
ὢν, αὖθις² κατήλθεν εἰς Ἅιδου καὶ νῦν
σύνεστι τῇ Εὐρυδίκῃ.

Ἡ ΔΑΦΝΗ
ΚΑΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἡ Δάφνη ἦν νύμφη μάλα καλὴ οἰκοῦσα ἐν
ύλῃ. Οὕτως καλὴ ἦν, ὥστε πολλοὶ ἄνδρες
ἤθελον αὐτὴν γαμεῖν, ἡ δὲ Δάφνη οὐκ ἤθελε
αὐτοῖς γαμεῖσθαι.

5 Ἐν οὖν τῇ ὕλῃ αἰεὶ περιεπάτει καὶ ἐθήρευε,
πόρρῳ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ θεῶν·
μόνον γὰρ τὴν Ἀρτέμιδα τὴν θεὰν ἐφίλει.

Ὁ δὲ ποταμὸς Πηνειός, ὃς ἦν πατὴρ τῆς
Δάφνης, εἶπέ ποτε αὐτῇ τάδε·

10 - “ Ἐθέλω σε γαμεῖσθαι τινί, καὶ δὴ καὶ
ἐθέλω σε ἔχειν τέκνα”.

- “Οὐκ ἐθέλω γαμεῖσθαι”, ἀντέλεγε ἡ
νύμφη.

- “Ἀλλὰ οἱ θεοὶ ἐθέλουσί σε γαμεῖσθαι
15 τινι”, ἔλεγε ὁ Πηνειός, “σὺ δὴ εἰ καλλίστη”.

- “ Ὡσπερ ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἄγαμός ἐστιν,
οὕτως ἐγὼ ἄγαμος ἐθέλω μένειν καὶ τοῖς
ἀγρίοις ζώοις καὶ τοῖς ὀρνιθίοις συνεῖναι”,
εἶπε ἡ Δάφνη.

20 Περιεπάτει ποτὲ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὕλην
ὁ θεὸς Ἀπόλλων, τὸ μὲν τόξον φέρων ἐν τῇ
ἀριστερᾷ, τὰ δὲ βέλη ἐν τῇ δεξιᾷ. Ἐλαμπε δὲ
ὁ ἥλιος καὶ ὁ θεὸς ἦλθε παρὰ ποταμὸν, ὃ ἔρρει^x
διὰ τῆς ὕλης.

ἄγαμος, ον : οὐ γαμῶ ἢ γαμοῦμαι

ἔρρει (παρατ.) < ῥέω
μεῖν

25 Ὁ δ' Ἀπόλλων εἶδε τὸν Ἑρῶτα ἐπὶ πέτρας
καθιζόμενον παρὰ ὁδῷ καὶ ἐγέλησε αὐτόν, ὅτι
ὁ Ἑρως, παιδίον ὦν, μικρόν τε τόξον καὶ
μικρὰ βέλη εἶχε. Εἶπε οὖν τούτῳ ὁ Ἀπόλλων·

“Οὐ τῶν παιδίων, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν τό τε
30 τόξον τε καὶ τὰ βέλη ἐστίν”.

“Διὰ τί με γελᾷς, ὦ Ἀπολλων;” εἶπε ὁ
Ἑρως. “Οὐκοῦν ἐμὲ γινώσκεις; ὁ Ἑρως εἰμὶ,
τέκνον τῆς Ἀφροδίτης”.

“Τί ποιεῖς, ὦ παιδίον, τοῖς ἀνδρὸς ὅπλοις,
35 μόνον μικρὸν παιδίον ὦν;” εἶπε ὁ Ἀπόλλων,
καὶ πάλιν ἐγέλησε τὸν Ἑρῶτα.

ὦ Φοῖβε = ὦ Ἀπόλλων

κολλη
ἡ φαρέτρα : ὅπου τὰ βέλη ἐστίν
σημειο
διάφορος, ον ↔ ἴσος, η, ον
μολύβδινος, η, ον (Pb)

ἡ ἀκμή

φυγαδεύω : φεύγω

κατέπηξεν < καταπήγνυμι ^{πυγμαλ} ^{ζωοσμία}

καταπήγνυμι : παίω, πλήττω

μισέω ↔ ἐράω, φιλέω

Ὁ μὲν οὖν Ἀπόλλων γελῶν κατέλιπε τὸν
Ἔρωτα ἐπὶ τῆς πέτρας. Ὁ δὲ Ἔρως οὐχ
ἤδεται ἀκούων ταῦτα, λίαν δ' ὀργίζεται τῷ
40 Ἀπόλλωνι. Πρὸς δὲ ταῦθ' ὁ τῆς Ἀφροδίτης
παῖς “τὸ μὲν σὸν τόξον,” εἶπε “ὦ Φοῖβε, τὰ
πάντα βάλλει, σὲ δὲ τὸ ἐμόν.”

Ἐλαβε μὲν οὖν τὸ τόξον καὶ ἐκ τῆς
φαρέτρας δύο διάφορα βέλη· τὸ μὲν γὰρ
45 μολυβδίνη ἀκμῇ φυγαδεύει, τὸ δ' ἄλλο χρυσῇ
ἀκμῇ ποιεῖ ἔρωτα. Καὶ τοῦτο μὲν ὁ Ἔρως ἐν
τῇ νύμφῃ κατέπηξεν, ἐκείνο δὲ ἐν τῷ
Ἀπόλλωνι. Αὐτίκα δὲ οὖν ὁ μὲν ἐρά, ἡ δὲ
μισεῖ.

50 Ὁ μὲν οὖν Ἀπόλλων τὴν Δάφνην ἰδὼν
εὐθὺς τῆς νύμφης ἐρά. “Οὐδέποτε πρότερον
εἶδον θαυμασιώτατόν τι”, εἶπε ὁ Ἀπόλλων.
Ὅρᾳ μὲν τὰς αὐτῆς κόμας ἐπὶ τῶν ὤμων, ὀρᾳ
δὲ πυρὶ λάμποντας τοὺς ὀφθαλμούς· θαυμάζει
55 δὲ τοὺς λευκοὺς καὶ γυμνοὺς βραχίονας. Εἶπε
οὖν αὐτῇ·

- “Χαῖρε, ὦ καλλίστῃ νύμφῃ· τί ὄνομά σοί
ἐστιν;”

Ἡ δὲ ταχὺς φεύγει, οὐδὲν πρὸς τὰ ῥήματα
60 αὐτοῦ ἀποκρινομένη.

- “Μένε αὐτοῦ”, εἶπε ὁ Ἀπόλλων, “ὦ
καλλίστῃ θεὸς γάρ εἰμι καλὸς καὶ ἐρῶ σου.
Ἀδύνατόν ἐστι φεύγειν ἐμέ.”

Ἐπειδὴ τούτων ἤκουσε ἡ Δάφνη, εὐθὺς
65 φόβος αὐτῇ ἐνέπεσε καὶ οὐκ ἐθάρρει, ἀλλὰ
ἔφυγεν ἀπὸ Ἀπόλλωνος τρέχουσα.

- “Θάρρει, ὦ νύμφῃ, οὐδεὶς φόβος, μὴ
φεύγῃ· οὐ κινδυνεύεις”, ἔλεγε ὁ Ἀπόλλων,
διώκων τὴν νύμφην φεύγουσαν.

ιδὼν (μετ. ἀορ.) < εἶδον < ὀράω

τὰ ῥήματα : ἃ λέγω

αὐτοῦ = δεῦρο

κινδυνεύω : ἔχω ἢ πάσχω
κακόν τι

70 Ἡ μέντοι Δάφνη ἔτρεχε κατὰ τὴν ὕλην,
ὁ δ' Ἀπόλλων αὐτὴν ἐδίωκε πολὺν χρόνον,
ἐπιθυμῶν τῇ καλῇ Δάφνῃ συνεῖναι.

Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐγγὺς τῆς Δάφνης ἦν,
ἡ νύμφη κατέπιπτε χαμαί· καὶ οὕτως ἐβόα καὶ
75 ἔκλαιε, ὥστε ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὁ ποταμὸς
Πηνεϊός, αὐτῆς ἤκουσε καὶ ἠρώτα τὴν
θυγατέρα·

- “Τί πάσχεις, ὦ θύγατερ;”

- “Ὁ Ἀπόλλων ἐμὲ διώκει, ὦ πάτερ”, εἶπε

80 ἡ Δάφνη, “καὶ ἐθέλει ἐμὲ διαφθεῖρειν· μάλλον
βούλομαι ἀποθνήσκειν”.

Ὁ μὲν οὖν Πηνεϊὸς ἔπαιεν αὐτὴν τῷ
δακτύλῳ, ἡ δὲ Δάφνη ἐγένετο καλὸν φυτόν.

Νῦν δὲ ἀντὶ βραχιόνων καὶ σκελῶν καὶ
85 κόμης ἔχει κλάδους καὶ φύλλα, καὶ οἱ πόδες
εἰσὶν ἤδη ρίζαι, αἱ τὸ δένδρον παρὰ τῷ
ποταμῷ κατέχουσιν. Πολλὰ δὲ φύλλα νῦν τὸ
αὐτῆς σῶμα περιέχει. Ἀπὸ τῆς οὖν νύμφης τὸ
ὄνομα τούτῳ τῷ δένδρῳ δάφνη ἐστίν.

90 Ὁ δὲ Ἔρως (ἐκαθίζετο ἀπὸ λόφου σκοπῶν)¹
πάντα, καὶ χαίρων ἔλεγε·

“Νῦν δὲ ἐγὼ γελῶ σε, ὦ Ἀπολλων”.

κατέχω : ἔχω

Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀπόλλων ἦλθε πρὸς τὸν
ποταμὸν καὶ εἶδε τὴν Δάφνην εἰς δένδρον
95 μεταβαλλομένην, ἔκλαιε πολὺ, ὅτι ἤδη ἦν
ἀδύνατον αὐτῇ συνεῖναι.

“Ἀλγῶ τὴν καρδίαν”, εἶπε ὁ θεὸς, “ὅτι οὐκ
ἐθέλω ἄνευ Δάφνης ζῆν.”

Ἐκεῖθεν οὖν ἔτι καὶ νῦν ὁ Ἀπόλλων φέρει
100 καθ’ ἡμέραν στέφανον πεπονημένον ἐκ τῶν
φύλλων τῆς δάφνης, καὶ ἡ δάφνη κοσμεῖ τὴν
κεφαλὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ οὖν τῆς δάφνης
κλάδος σημεῖον αὐτοῦ ἐστίν.

ζῆν < ζάω -ῶ ↔ ἀποθνήσκω

πεπονημένος (μετ. παρακ.) < ποιῶ

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ

Ἦν ποτε ἀνὴρ τις ἀνδρεῖος καὶ σοφός,
καλούμενος Ὀδυσσεύς, ὃς ἐβασίλευεν ἐν τῇ
Ἰθάκῃ. Ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν Τροίαν
μετὰ τῶν ἀρίστων τῶν Ἑλλήνων, ὥς
5 στρατευσόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν.

Ἐν γὰρ τῇ Τροίᾳ ἐγένετο πόλεμος
μέγιστος, ἐν ᾧ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων
ἐμάχοντο τοῖς Τρωσὶ καὶ ἤθελον τὴν πόλιν
λαβεῖν.

ἄριστος, η, ον (ὑπερθ.) < ἀγαθός

ἀπορέω -ῶ : ἀγνοέω -ῶ, οὐ
γινώσκω

φρωνέω -ῶ

ἀρχιτέκτων : ὃς ἄρχει, ἐπεὶ
οἰκοδομοῦσιν οἰκίαν ἢ ναόν

πελώριος, ὄν : μάλα μέγας,
φοβερός

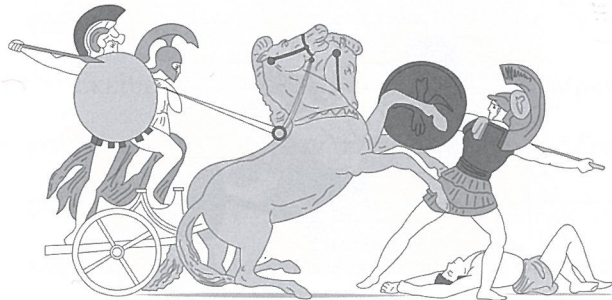
κοῖλος, ἦ, ὄν : οὐδὲν ἔχει ἔνδον

δούρειος, α, ὄν : ξύλινος, ἦ, ὄν

ἐν ταῖς πλευραῖς : ἐκατέρωθεν

δυνατός, ἦ, ὄν ↔ ἀδύνατος, ὄν

10 Μετὰ δὲ ἐννέα ἔτη ἀδύνατον ἦν τοῖς
Ἕλλησι λαμβάνειν τὴν πόλιν. Ἄλλων μὲν
Ἑλλήνων ἀποθανόντων, ἄλλων δὲ πολλὰ
τραύματα ἔχόντων, ἠπόρουν τί ποιεῖν. Μάλα
οὖν σκυθρωποὶ ἦσαν.

15 Ὁ δ' Ὀδυσσεύς, πολὺν χρόνον φρωνήσας,
ἐκέλευσε τὸν Ἑπειόν, ἀρχιτέκτονα ὄντα,
παρασκευάσαι ὥς τάχιστα ἵππον ξύλινον καὶ
πελώριον. Ὁ οὖν Ἑπειὸς ἀπὸ τῆς ὕλης τεμὼν
ξύλα μέγαν ἵππον κατεσκεύασε κοῖλον. Τῷ δὲ
20 δουρεῖω ἵππῳ ἦσαν δύο θύραι, ἐν ταῖς
πλευραῖς κατεσκευασμέναι. Οὕτως δὲ δυνατὸν
ἦν πολλοῖς ἀνθρώποις ἐνεῖναι, τῶν θυρῶν
κεκλημένων οὐσῶν, καὶ ἐκβαίνειν ὅτε
ἐθέλουντο.

25 Ὁ οὖν Ὀδυσσεὺς ἤθελεν ἐμβάλλειν
πεντήκοντα στρατιῶτας, τοὺς ἀρίστους τῶν
Ἑλλήνων, καὶ ἐντὸς τοῦ ἵππου μένειν, ἐν ᾧ οἱ
Τρῶες εἰσφέρουσι τὸν δούρειον ἵππον εἰς τὴν
πόλιν, ἐντὸς τῶν τειχῶν.

30 - “Νυκτὸς γενομένης”, εἶπε ὁ Ὀδυσσεύς, “οἱ
πεντήκοντα ἀνοίξομεν τὰς θύρας τοῦ ἵππου
καὶ δυνησόμεθα κατελθεῖν ἐπὶ τῆς γῆς.
Ἐπειτα δὲ ἀνοίξομεν τὰς πύλας τῶν τειχῶν.
Οἱ δ' ἄλλοι τῶν Ἑλληνικῶν στρατιωτῶν καὶ
35 δυνησονται εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν καὶ
ταύτην λαβεῖν”.

Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες ταῦτα πυθόμενοι τὰς
σκηναὺς ἔκαυσαν· ἔξαναχθέντες δὲ ὥς
διαφεύγοντες οἴκαδε, ἔπλευσαν εἰς νῆσον
40 ἐγγὺς τῆς ἡπείρου. Ἐκεῖ δὲ ὠρμίσαντο, μὴ
πυθομένων τῶν Τρώων ὅπου οἱ Ἕλληνες τῷ
ὄντι ἦσαν.

Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐκέλευσε τούτους
παρασκευάσασθαι¹ τε καὶ καταπλεῖν εἰς τὴν
45 ἡπειρον νυκτὸς καὶ περιμένειν πρὸς τοῖς τῆς
Τροίας τείχεσι, ὥς βοηθήσοντας τοῖς
πεντήκοντα τὰς πύλας τῆς πόλεως ἀνοίξαι.

δυνησόμεθα (μέλ.) < δύναμαι

ὀρμίζω

τῷ ὄντι : ἀληθῶς

Οἱ οὖν Ἕλληνες κατέλιπον τὸν δούρειον
ἵππον ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ὃς ἄπεστιν¹ οὐ πολλὰ
50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως. Τῶν δὲ πεντήκοντα
ἀρίστων στρατιωτῶν ἔνδον ὄντων, ἔγραψαν
ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἵππου·

“Οἱ Ἕλληνες τῇ Ἀθηνᾷ, ὥς ἀξούση
τούτους εἰς τὴν πατρίδα.”

55 Τῇ δὲ ὑστεραῖα, ἡμέρας γενομένης, οἱ
Τρῶες μόνον ἤϊρον τὸν δούρειον ἵππον ἐν τῷ
αἰγιαλῷ. Θεασάμενοι δ' ἐπὶ τοῦ ἵππου τὰ
γεγραμμένα ὑπὸ τοῖς Ἕλλησι, οἱ Τρῶες
ἐνόμισαν τὸν τε ἵππον εἶναι δῶρον τῇ Ἀθηνᾷ
60 καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πατρίδα ἀπελθεῖν.
Ἐχαιρον² οὖν πολύ. Φυγόντων δὲ τῶν
Ἑλλήνων, ἐνόμισαν νικῆσαι τὸν πόλεμον καὶ
εἰσήμενον³ τὸν ἵππον εἰς τὴν πόλιν. Ἐντὸς δὲ
τῆς πόλεως τοῦ ἵππου ὄντος, οἱ Τρῶες
65 ἐβουλεύοντο⁴ τί ποιεῖν.

Μάντις⁵ τις, ὃς ὠνομάζετο Λαοκόων, καὶ
ἄλλοι πολλοὶ ἤθελον τὸν ἵππον κατακαίειν,
νομίσαντες κακὸν τι ἔσεσθαι τῇ πόλει.

ἀξούση < ἄγω

βουλεύομαι τι = λέγω περί τινος

ὁ μάντις : ὃς λέγει μαντεία
= εἰρημότη, ημεροφ

- “Οὐκ ἀρέσκει μοι τοῦτο τὸ δῶρον,” εἶπε ὁ
70 Λαοκόων τοῖς Τρωσίν. “Εγὼ ὑμῖν λέγω ὅτι
τοῦτο κατεσκεύασαν οἱ Ἕλληνες, βουλόμενοι
τὴν πόλιν λαβεῖν καὶ ἡμᾶς ἀποκτείνειν.”

Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ πεντήκοντα
ἐφοβήθησαν μὴ ὑπὸ τοῖς Τρωσὶ παθεῖν τι. Ὁ
75 δὲ Ποσειδῶν, βοηθῶν τοῖς Ἕλλησιν, ἔπεμψε
δύο δράκοντας, οἱ ἐξῆλθον ἐκ τῆς θαλάττης
καὶ ἀπέκτειναν τὸν Λαοκόωντα καὶ τοὺς
αὐτοῦ υἱούς.

Μετὰ δὲ ταῦτα ὀλίγοις μὲν ἐδόκει τὸν
80 ἵππον κατακαίειν,⁶ πολλοῖς δὲ ἐδόκει τοῦτον
παρέχειν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ ἐορτὴν ἄγειν.
Μεγάλην οὖν ἐορτὴν ἤγαγον οἱ Τρῶες, καὶ
ἔσφαξαν πολλὰ ἱερὰ καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον
πάσαν τὴν ἡμέραν· οἱ δὲ πεντήκοντα Ἕλληνες
85 ἐσίγων⁷ ἐντὸς τοῦ ἵππου.

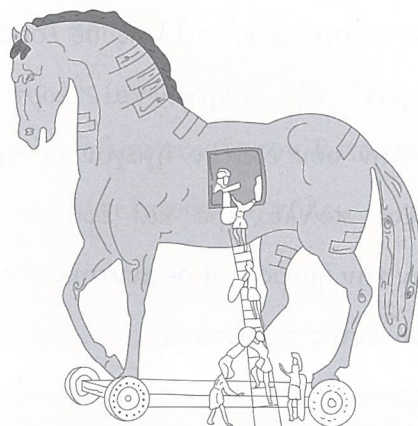
Ἄλλ' οὐ πάντες οἱ πεντήκοντα Ἕλληνες
εἰσίων. Ἑλένη δὲ ἐλθοῦσα⁹ περὶ τὸν ἵππον,
μιμουμένη τὰς φωνὰς ἐκάστης τῶν
γυναικῶν, τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων
90 ἐκάλει. Τῷ δὲ Ἀντίκλῳ ἔδοξεν ἀκοῦσαι τῆς
αὐτοῦ γυναικός.

“Αὕτη φωνὴ ἐστὶ τῆς γυναικός μου,” ἔβόα
ὁ Ἀντικλος.

“Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ γυνή σου,” ἀντέλεγε ὁ
95 Ὀδυσσεύς, καὶ τὸ στόμα κατέσχευεν αὐτῷ.

Οὐδεὶς δὲ τῶν Τρώων ἤκουσε τοῦ
Ἀντίκλου καὶ οἱ Ἕλληνες ἔμειναν πᾶσαν
τὴν ἡμέραν ἐν τῷ ἵππῳ σιγῇ.

Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο νύξ καὶ πάντες ἐν Τροίᾳ
100 ἐκάθευδον, αἱ νῆες τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς
νήσου πρὸς τὴν Τροίαν προσέπλεον.

σιγῇ < σιγάω

Οἱ οὖν πεντήκοντα ἀνοίξαντες μὲν τὰς τοῦ
ἵππου θύρας τοῖς ὅπλοις ἐξῆλθον, ἀφικόμενοι
δὲ ἐπὶ τὰ τεῖχη τὰς πύλας τῆς πόλεως
105 ἀνέφξαν⁷, ὥστε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν
δρόμῳ εἰς τὴν Τροίαν· εἰσελθόντες δὲ εἰς τὰς
οἰκίας τοὺς καθεύδοντας ἀπέκτειναν. Οὐ
μέντοι πάντες οἱ Τρῶες ἀπέθανον· ὁ Αἰνεΐας
καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀπέφυγον καὶ πρὸς τὴν
110 Ἰταλίαν ἀπέπλευσαν.

δρόμῳ : τρέχων

Ἀποθανόντων δὲ σχεδὸν πάντων τῶν
ἀνδρῶν, οἱ Ἕλληνες λαβόντες πολλὰς
γυναῖκας ὡς αἰχμαλώτους², κατέκαυσαν τὴν
πόλιν καὶ ἀπέπλευσαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα.
115 Οὕτως οὖν ἦν τὰ γενόμενα περὶ τὴν Τροίαν
καὶ οὕτως ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Τρῶας
καταστρέψαντες τὴν πόλιν.

ΛΕΞΕΙΣ

A

ἄγαλμα, ατος τό Θ 37
 ἄγαμος, ον Κ 16
 ἀγαπάω -ῶ Θ 14
 ἀγγέλλω ΙΓ 35
 ἄγγελος, ἀγγέλου ὁ ΙΓ 17
 ἀγνοέω -ῶ ΙΕ 8
 ἀγορά, ᾱς ἢ ΙΓ 2
 ἄγω Α 28
 ἀγών, ὦνος ὁ ΙΖ 71
 ἄδηλος, ον ΙΗ 84
 ἄδικος, ον ΣΤ 44
 αἰί Α 12
 ἀετός, οὔ ὁ Ζ 13
 ἀθέμιτος, ον ΙΑ 28
 αἰγιαλός, οὔ ὁ Ε1
 αἰδοῖον, ου τό Α 44
 αἶξ, αἰγός ὁ Β 26
 αἰσχρός, ἄ, ὄν ΙΖ 40
 ἀκμή, ἥς ἢ Κ 45
 ἀκρόπολις, εως Θ 32
 ἀληθῶς Α 16
 ἀλλήλους, ας, α ΙΖ 100
 ἄμαξα, ἥς ἢ Δ 29
 ἀμβροσία, ας ἢ ΙΔ 13
 ἄμορφος, ον ΙΒ 34
 ἀναγνωρίζω ΙΣΤ 55
 ἀναφαίνω Ε 37
 ἀναχωρέω -ῶ ΙΣΤ 5
 ἄνθος, ους τό Γ 33
 ἀπό Β 32
 ἀποκρίνομαι ΙΗ 24

ἀποκτείνω Δ 41
 ἀποκυέω -ῶ Θ 22
 ἀποπλέω -ῶ ΙΕ 115
 ἀπορέω -ῶ ΚΑ 13
 ἀποσπερμαίνω Η 39
 ἀποτέμνω ΙΗ 73
 ἀποχωρέω -ῶ Η 6
 ἀράχνη, ἥς ἢ ΙΖ 123
 ἀράχνιον, ου τό ΙΖ 122
 ἄριστος, η, ον ΚΑ 4
 ἄροτρον, ου τό Η 3
 ἀρπάζω Γ 34
 ἀρχιτέκτων, ονος ὁ ΚΑ 16
 ἄρχω Β 33
 ἀσπίς, ἀσπίδος ἢ Θ 42
 ἀστραπή, ἥς ἢ Ζ 16
 αὐλέω -ῶ ΙΒ 41
 αὐλός, οὔ ὁ ΙΒ 32
 αὔριον Α 5
 αὐτίκα Κ 48
 αὐτόν, ἦν, ὄν ΙΣΤ 170
 αὐτοῦ Κ61
 ἀφανής, ἐς ΣΤ 49
 ἀφρός, οὔ ὁ Α 45

B

βαίνω Α 20
 βάλλω Α 23
 βασιλεύς, ἕως ὁ Ε 32
 βασιλεύω Α 31